

TÉRKÉP AZ ÉLETHEZ

gyermekszerzők lapja,
irodalmi folyóirat

1. évfolyam
5. lapszám december

© Minden mű a szerzők szellemi tulajdona

Szerzők:

Fejes Csenge

Gulyás Laura

Gulyás Panna

Gyenese Szulamit

Jágerné Krujber Ramóna Kitti

Jakab Boglárka

Molnár Vivien

Novák Adél

Novák Benedek

Novák Norton

Patay-Horváth Márton

Pintér Amádé

Pintér Illangó

Pintér Jávor

Suki Ottó Kristóf

Szlavita Karina

Vörös Virág

1. évfolyam, 5. szám, 2025. december

Kiadó: Kis Alkotók Köre

Szerkesztő: Fejes Csenge

Mentor: Pintérné Gépész Bettina

Székhely: 2184 Vácegres, Toldi utca 7.

ISSN 3094-1504

Honlap: www.tevelap.hu

<https://fiatalok-szava-folyoirat.webnode.hu>

www.helma.hu/kereses/sorozat/terkep-az-elethez-germekszerzok-lapja

TARTALOM

Tartalom.....	3
Bátorító Bevezető.....	4
Végtelen Versek.....	5
Izgalmas interjúk.....	6
Megélhető Mesék.....	8
Végtelen versek	9
Furfangos folytatásos történetek	10
Végtelen Versek.....	11
Megélhető mesék.....	12
Végtelen Versek.....	14
Normátlan(!) Novellák	15
Kifejlett kritikák.....	17
Végtelen Versek.....	20
Megélhető mesék	21
Normátlan(!) novellák.....	23
Végtelen versek	26
Normátlan novellák	28
Végtelen versek	31
Megélhető mesék.....	32
Végtelen Versek.....	34
Megélhető mesék.....	35
Végtelen versek	38
Megélhető mesék.....	38
Végtelen versek	40
Hiteles Hirtetések	42

BÁTORÍTÓ BEVEZETŐ

Kedves Olvasók!!

Örömmel bocsátjuk rendelkezésetekre a Térkép az Élethez – gyermekszervezők lapja folyóirat 5. számát. Reméljük, most is olyan sok olvasónk lesz, mint eddig! Ha a <https://fiatalok-szava-folyoirat.webnode.hu> honlap leblokkolna, váltsatok a nagyobb teherbírású, de még nem annyira mutató www.tevelap.hu -ra vagy töltsétek le ingyenesen az újságot a www.helma.hu -ról!

A tél beköszöntével nem csak a hideg és a hó, hanem a gyerekszerzők legújabb művei is megjelentek! Mikor felkértek a szerkesztésre, örömmel vállaltam. Fantasztikus szerzőket ismerhettem meg. Bár a munka nem volt egyszerű, egy kis újítást eszközöltünk. Immáron a folyóiratban csodás képek, rajzok... illusztrációk jelennek meg. Hagy említsem meg, hogy a 4. lapszám borítójára Gulyás Laura két képet is készített, az 5. lapszám borítójára Jakab Boglárka képei kerültek. A folyóirat illusztrálására Jakab Boglárka (5./ 9./16./19./23. /24./ 25./27./30./31./38./44. oldalakon) és Guylás Panna (6./7./11./13./22./33./42. oldalakon) képeit használtuk.

A folyóirat ezentúl negyedévente jelenik meg.

Alig várom a további izgalmas munkát!

A szerkesztőség és a szerzőtársak nevében;

Fejes Csenge

szerkesztő

szerző

TÉRKÉP AZ ÉLETHEZ

TÉVÉ

VÉGTELEN VERSEK

Szlavita Karina: Ősz és tél

Mindjárt vége az ősznek,
Ez rossz hír lehet az őznek.
Már mindenki fűt, mert a környezet hűt,
A kandalló szeretettel mindent befűt.

Sok színes falevelet most elsepertem,
A kandalló tüzét fával etettem.
Meleg van, kinézek az ablakon
Már hópehely cikázik az elsepert avaron.

Elsepertem a havat, ahol az avar is maradt,
Így néhol hegység húzott falat.
Kárognak a varjak, mert lefagy a karma,
Ő is rájött arra, hogy ez nem a róka sajtja.

Kapirgálni kell és dolgozni érte
Ezt a varjú is úgy vélte.
Mert hogy élnie kell, ezt tőle senki se kérte,
És mikor meglátta, tudta: megérte.

Jakab Boglárka: A hold könnyei

A hold ragyogott,
soha nem volt még szebb.
A fa meg lassan elfogyott,
nem tett jót neki a meleg.

Aztán a hold fénye megtompult
és az első könnye kicsordult.
Hullott lefelé az ezüstös könnyecsepp,
míg a fa egyik ágán helyet nem lelt.

Beszívta a korhadt ág a könnyecseppet,
míg az szép lassan végigáramlott az egész fán.
A fa lombot hajtott s csillogni kezdett csendben,

a hold könnyei pedig egyre sűrűbben folytak végig
a megfiatalodott vén fán.

És ez nem más, a valóság.
Az enyém, a tied, a miénk.
Mert hol valaki nyer, ott más
valaki mindig veszít. Mégis miért?

Gulyás Panna: Téli varázslat

Téli varázslat, téli varázslat,
Puha hó borítja az ágakat.
Táncot járnak a hópihék,
Csillog a táj, jaj de szép!

Hóember áll a kapualjban,
Halkul a dallam a madárdalban.
Dermedten áll a világ, s fázik,
Csak a fenyő zöldje pompázik.

Hamarosan a karácsony is eljő,
S várunk vígan, új esztendő!
Téli varázs, téli varázs,
Kanallóban ég a parázs.

IZGALMAS INTERJÚK

Interjú Gulyás Laurával és Gulyás Pannával

- két író, két képzőművész, két tehetség, akik még nem is testvérek!

Pintér Illangó: Hány évesek vagytok?

Gulyás Laura: 18.

Gulyás Panna: Idén leszek 12.

P. I.: Mikor kezdtetek írni és milyen indíttatásból?

Gulyás Laura: 2 évvel ezelőtt kezdtem el írni. 2023 számomra az eddigi legnehezebb időszakom volt, leginkább a bánatomat és kérdéseimet fejtettem ki verseimben.

Gulyás Panna: Már kicsi koromban is írtam rövid, 1-2 oldalas meséket, amint megtanultam írni (kb. 4 évesen) Később megpróbálkoztam a versekkel, hosszabb mesékkal, mostanában pedig főleg verseket, novellákat írok, valamint belekezdtem egy regénybe is. Emlékszem, az egyik barátnőm (aki egy évvel idősebb nálam) írt egy rövid történetet, és illusztrálta is, és azt hiszem ettől jött meg a kedvem az íráshoz.

P. I.: Mi a kedvenc műfajotok (vers, regény, mese, novella, stb.)?

Gulyás Laura: Bár sok verset írok, mégis a regényt mondanám, mert imádok olvasni.

Gulyás Panna: Ez nehéz kérdés. Igazából mindegyiket ugyanannyira szeretem.

P. I.: Úgy tudom, mindketten szerettek rajzolni/festeni. Mikor szoktatok ilyen módon alkotni?

Gulyás Laura: Leginkább akkor amikor a legtöbb időm van rá. Nem szeretem félbehagyni a rajzot, de nyilván van olyan, amit napokig csinálok.

Gulyás Panna: Alsóban művészeti suliba jártam, heti négy rajzóránk volt, és heti két délutáni szakkör. Most már nem ebbe az iskolába járok, de a délutáni művészetre visszajárok, heti kétszer két órára. Több szak közül is lehetett választani negyedikben, amikor átkerültem a „nagy” csoportba, én a grafika és festészetet választottam (ezen kívül még volt textil, zománc és fémművesség, és kerámia) Művészetin kívül is sokat alkotok, a barátnőimmal is sokszor kreatívkodunk. Azt hiszem, inkább a grafikát szeretem, fekete-fehérben rajzolni grafittal, de szoktam filccel, akril- és vízfestékekkel is alkotni.

P. I.: Milyen érzés számotokra papírra hívni a kívánt dolgot? Mind rajzolás, mind írás terén?

Gulyás Laura: Amikor írok, olyan érzés, mintha a gondolataim életre kelnének. Ami addig csak bennem volt, hirtelen formát kap — szavakból, tintából, mozdulatokból. Ilyenkor megkönnyebbülök, mert amit leírok, az már nemcsak bennem létezik. Olyan, mintha a papír meghallgatna, anélkül, hogy ítélkezne.

Rajzoláskor inkább az álmaim és érzéseim válnak láthatóvá. A ceruza sercegése, a vonalak és árnyékok mind segítenek megmutatni azt, ami addig csak bennem élt. Ilyenkor a papír számomra nemcsak egy felület, hanem tükör is, amiben egy kicsit a lelkemet látom viszont.

Összességében úgy érzem, íráskor a gondolataim, rajzoláskor pedig az érzéseim kapnak életet.

Gulyás Panna: Nagyon jó érzés, amikor a semmiből hirtelen valami lesz! Na jó, az elég bosszantó tud lenni, amikor elképzelek egy rajzot, egy kompozíciót, lerajzolom, és valami totál más lesz belőle! Ugyanez van az írásnál is: van, amikor egyszerűen képtelen vagyok szavakkal megfogalmazni azt, amit gondolok. De szerencsére ez a ritkábbik eset, általában csak úgy jönnek a szavak egymás után, és észre sem veszem, hogy megírtam három oldalt :D

P. I.: Milyen gyakorisággal szoktatok alkotni?

Gulyás Laura: Nagyon változó. Lehet hetente, havonta. Leginkább ahogyan az időm engedi.

Gulyás Panna: Iskolaidőben általában nincs túl sok időm, általában akkor írok, amikor valamiért itthon vagyok, néha hétvégéken, és nyáron. Szóval nem túl gyakran.

P. I.: Van olyan alkotásotok, amire különösen büszkéek vagytok? Miért?

Gulyás Laura: Igen. Felhőtlen a címe ennek a versnek. A nagymamám nővérének halála után írtam. Róla szól. Sajnos minden olyan hirtelen történt, és kimondhatatlanul hiányzik. Viszont nem csak érzelmileg volt nehéz ezt megírni. Először alkalmaztam akrosztichont. Elrejtettem benne a nevét.

Gulyás Panna: A készülőfélben lévő regényem, mert ez az első hosszabb írásom. Van pár kedvenc versem is.

P. I.: Volt már olyan, hogy alkotói váltságba kerültetek? Ha igen, milyen érzés volt?

Gulyás Laura: Ez kapcsolódik az előző kérdéshez. Főleg a gyász miatt voltam abban. Augusztusban ezen a versen kívül semmit sem írtam. Rajzolni sem rajzoltam.

Gulyás Panna: Szerintem nem volt még ilyen. Van, hogy egy hosszabb ideig nincs kedvem írni, vagy van kedvem, de nincs ihletem, de általában egy-két hétnél nem tart tovább, és amint több időm van, akkor már jó.

P. I.: Ha egyetlen szóval kellene magatokat jellemezni, mit mondanátok?

Gulyás Laura: Álmodozó.

Gulyás Panna: Sokoldalú.

Gulyás Laura: Felhőtlen

Itt ülök csendben, s nézem az eget,
mintha a felhők rejtenének téged.
Ma lettél emlék, és mégis valóság,
hisz minden szélben érzem a hiányod.

Lassan múlik el, ami fájni kezdett,
s bár távol voltál, mindig bennem éltél.
A közös percek most újra visszatérnek,
és maradnak velem – örökre, mélyen.

Ott vagy talán most is, valahol fenn,
ahol nincsen zaj, se múlt, se félelem.
Csak fény van, béke, halk ölelés,
s én hiszem, hogy látod, mit jelentettél.

Nem kérdeztünk eleget, nem tudtuk,
volt-e benned csend, amit nem mutattál.
De most már minden válasz nélküli,
csak a szeretet, az maradt utánad.

Ahogy most lépsz a nyárba, messze tőlünk,
ne félj – a szívünk őriz téged mindig.

Ha egyszer én is arra járok majd,
ölelj meg újra – hallgatva, mélyen.

MEGÉLHETŐ MESÉK

Pintér Illangó: Licike karácsonya

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fogadós. A fogadós házában szálltak meg az utazó emberek pénzért cserébe. Ennek a fogadósnak volt egy macskája: Licike.

Licike rövid, selymes bundát hordott magán, ami hófehéren pompázott. Licike nem szerette, ha egyszerre sok vendéget szállásolt el a gazdája. Ilyenkor a kismacska mindig kiosont az istállóba, hogy ne kelljen hallania a bentiek hangos zajongását. Összekucorodott a tehének etetőjében, amit jászolnak hívnak. Itt mindig talált egy kicsi szalmát és a kutya sem tudta onnan kizavarni, mivel nem érte föl. A tehének pedig jámbor állatok voltak, és lesznek mindig is, akik nem bántják az olyan kicsiny lényeket, mint például a cicák. Így Licike rendszerint békésen alhatott egyet a következő reggelig, amikor remélhetőleg ismét csak a gazdájával lett kettesben, esetleg egy-két vendéggel.

Történt egyszer, hogy az egyik hideg, téli napon sorra érkeztek az emberek a fogadóba. Licike úgy döntött, hogy amíg csak bírja a zshivajt, bent marad, hisz kint igen hűvös volt. Így felugrott az ablakpárkányra, lustán összegömbölyödött és aludni próbált. De a nap folyamán egyre többször nyílt az ajtó és lépett be újabb és újabb szállást kereső.

Licike bosszúsan vonult föl a padlásra, hisz ott még nem tartózkodott senki, viszont a meleg jól felhúzódott. De bizony délutánra oda is érkezett egy igen zajos család, majd még egy. A cica nem értette, mi ez a nagy felhajtás, hogyhogy most ennyi ember jön egyszerre a városba, ráadásul ilyen zord időben... Elkezdett belefülelni a beszélgetésekbe, de nem mindent értett az emberek furcsa, bonyolult társalgásából, ám azt kivette, hogy valami uralkodó hívja őket ide. Talán

megszámolni, hányan vannak, de ebben Licike már nem volt olyan biztos.

Estére mindent elleptek az utazók. Licikére rátört az álmoság, de nem tudott elaludni a zsongástól. Úgy döntött tehát, hideg ide, vagy oda, kimegy. Átbújt két elmélyült eszmecserét folytató férfi lába közt, kikerült egy anyja szoknyáját rángató gyermeket, majd amikor az ajtó ismét nyílt, és valaki bejött, a macska a résén kisurrant. Megcsapta a szokatlan hideg, de már semmi sem érdekelt, csak az, hogy fájó fejét letehesse a puha jászolba.

Elfordult a ház sarkánál balra, majd kikerülte az éjjelre már bezárt tyúkólat és bebújt az istálló oldalán tátongó, kis lyukon. Kikerülte a vendégek lovainak a lábát, majd a tehének közt szalalozott szokott helye felé.

De csalódottan kellett megtorpannia. Az egyik kérődző állat hasa alól azt látta, hogy már ide is telepedett egy család. „Hallatlan! Ilyen sem volt még” – gondolta a cica, de hamar megállapította, hogy ezek az utazók nem zavaróak. Csendben kimerülten pihentek.

Licike puhán, halkan lépdelve közelítette meg a jászolt, majd egy ugrással fent termett a szélén. De ahogy belepillantott! Hát mit látott ott, éppen az ő kényelmes helyecskéjén? Hát mit? Pontosabban kit?

Egy újszülött kisbabát!

„Már sehol sem lehet nyugtom?!” – gondolta bosszúsan, de ahogy elnézte a békés kisgyermeket, meglágyult. „Szegénykének bent nem jutott hely a puha párnák közt”

A macska kék szemével tovább vizslatta a baba arcát. Fürkészően húzta össze homlokát, ahogy felderengett benne a felismerés: „De hisz ez Ő, Isten gyermeke” – eszmélt rá pillanat múltán. „Jézus! Ó, milyen vörös még a bőre!”

Licike kinyújtotta a tappancsát és megérintette a kisfiú apró kezecskéjét. Kicsit hidegnek érezte. „Biztos fázik” – töprengett a macska. Ha lehet, még halkabban, mint eddig, bemászott mellé a szénába. Odagömbölyödött, melegíteni próbálva. A kis Jézus erre kinyitotta a szemét és elmosolyodott. Csillogó tekintete hálásan

találkozott Licikéjével, aki néhány perc múlva már békésen dorombolt neki altatódalt.

Itt a mese vége, fussál véle!... Vagyis ne! Ne szaladj el, hanem inkább kuporodj le te is a meghitt jászol mellé!

VÉGTELEN VERSEK

Pintér Illangó: Szeretnék

Jöjj!
 Fussunk, fussunk fel az erdőbe,
 legyünk a madarak csendőre!
 Vívjunk indiáncsatát fákkal,
 tavaszon a karácsonyt várva!
 Rohanjunk le a domboldalon,
 árokba ugorjunk egy nagyot!
 Bújjunk be híd alá nevetve,
 magunkra öltve embereket!
 Legyél te Ady, én Petőfi...
 vagy Sobri, lázadók cseppkői!
 Vitázzunk görögösen együtt!
 Apollón! Miként él, ki eltűnt?
 Hogyan ég az úrhajós kaka?
 Komoly volt-e Radnóti s Arany?
 Másszunk egy diófa ágára!
 Folytassunk madarat látva
 heves eszmecseréket együtt!
 Képzeld, néha rossz kedvem derül,
 máskor kacagnék az egész nap.
 Annyi érzés, mit csak a szél hajt!

Te érted? Nem? Én sem, jól állunk...
 Így beszéljünk, fellegekben szálljunk!
 Nevezzünk nagyot, sírjunk kicsit,
 a lényeg: együtt fogjunk pipit!

De ez csupán csak álom marad
 gereblyére támaszkodva a
 hűs októberben, esti árokban
 hordóba levelet lapátolva,
 mert te nem vagy. Csak öcsém kiált
 és én rögtön ugrok ki, immár
 kapaszkodok a nedves fűbe...
 Vinnénk a leveleket csűrbe,
 de inkább megállunk, kacsintunk.
 Hamarosan hordót gurítunk
 végig a hűs, nyirkos betonon.
 Hangulatom az égig dobott:
 ordítunk, nevetünk, kezünk
 már rég lilás, vörös fejünk,
 olyan, mikor a hó hegedül,
 hiába nem vagy, nevetünk!

FURFANGOS FOLYTATÁSOS TÖRTÉNETEK

Pintér Illangó: Titkos titkok találgatása (részlet)

A két lány másnap elindult, Panna mutatta az ösvényeket, amik felfele vezettek.

- Igazából a papír is csak egy papír, mint a sírkő is csak egy sírkő. Ha az nem igaz, lehet ez sem - jegyezte meg.

- Ó... Erre nem is gondoltam - mondta Lilla csodálkozva. Felsejlett előtte a többi esemény is: attól még, hogy a Gonosz Nevelő - ahogy magában nevezte - mutatott egy fényképet szüleiről és azt mondta: „sajnálom, hogy meghaltak és nem ismerhetted meg őket”, nem feltétlenül azt jelenti, hogy ő ismerte őket, mivel van fényképe. Lehet régebben is meg volt az árvaháznak, csak kicsi volt, így nem mutatták meg. Vagy lehet, nem is a szüleit ábrázolta a kép. A többi viszont nem nagyon hamisítható, hacsaknem az egész család. Például, az anyja által írt naplót, biztos, hogy ellopta, mielőtt olvashatta volna. Születésnapján kapta a furcsa nevelőtől, de másnapra eltűnt a fiókjából, majd látta a táskájában. Az lehet, hogy a napló hamisított, de miért adta oda, ha visszalopja? Miért nem egyből, amint olvasni megtanult, kapta meg? Eszébe jutott az a csoki, amit kapott tőle, ráírva: érezd úgy, mintha anyukádtól kaptad volna. Aztán eszébe jutott, hogy Pannának még nem mondta el a titokzatos beszélgetést, amit kifülelt. „Azonnal értesítenem szólnom kell róla” - gondolta.

- Egyébként már régóta kapom a leveleket és az „ellen nyomokat” - kezdte Lilla a beszámolót. - mégis történt valami konkrét, amitől elhatároztam, hogy nekivágok ennek az

útnak. Méghozzá egy beszélgetés. Ahogy jöttem felfele, folyamatosan ezen kattogott az agyam. Eléggé furá...

- Mondd már! - mondta Panna, s ezt gondolta: „Lilla körül minden olyan érdekes és izgalmas, vajon mi jöhet még?”

- Hát az úgy volt...

Miközben Lilla mesélt, szinte újra átélte az eseményeket. Majdnem tisztán hallotta, amit pár nappal ezelőtt titokban, teljesen véletlenül hallgatott ki.

- Ó, értem, persze, ez fontos szempont. Majd kitalálunk valamit - szólt egy női hang. Lilla felismerte Hanna nénit, a vele legkedvesebb nevelőnőt.

- De ez tényleg nagyon lényeges része a tervnek, bármit találnak is ki, így is, úgy is gyanús lesz. - ezt a hangot azonban már nem ismerte fel Lilla, csak azt tudta kivenni, hogy olyan középkorú férfi hangja lehet. - Luke-nak semmiképpen sem szabad megtudnia az igazat! - Luke volt a Gonosz Nevelő beceneve az árvaházban, ahol élt.

- Mindent előre elterveztünk, az ikertestvérét is tökéletesen beleszóttuk a tervbe - ez megint egy másik hang volt, szintén ismeretlen, azonban ez már egy nőtől származott.

- Rendben, akkor már minden csak rajta múlik, mindenestre én már ma felkészülök - hallotta Lilla ismét Hanna néni kedves, csilingelő hangját.

- Aztán széknycorgást hallottam és inkább elrohantam az ebédlőbe, ahova eredetileg indultam, mielőtt megálltam hallgatózni - fejezte be a történetet Lilla.

- Igen, értem - bólintott Panna. - De honnan tudod, hogy ezt rád értették, nem másra?

VÉGTELEN VERSEK

Fejes Csenge: DECEMBER

Deres ablakon nem látok át,
Eres szememben könnycseppek pihennek,
Ceremónián hallgatom az élet dalát,
Ember maradok csontig hatoló hidegben,
Madarat keresek hóba süllyedve,
Barátra lelek fejetlenségben is,
Elveszett álmokat már nem kergetve,
Reménykedek még a Nap el nem alszik.

Pintér Amádé: A tűzijáték és a madárka

Tűzijáték, tűzijáték:
tüzében a holdfény
szikrázik, szikrázik.
Piros, fehér szín,
zöld, kék, sárga,
és egy nagy narancs.
A csillagok szikráznak,
szép színükben pompáznak.
Egy kismadárka nézi,
leszáll egy szikláról,
felszáll egy szikrára.
Élvezi a madárka.

MEGÉLHETŐ MESÉK

Novák Norton: Madarak Mikulása

Minden egy szép téli napon kezdődött. Leesett az első hó is, a karácsony közeledett. Mindenki a maga módján készülődött a karácsonyra. A medvék téli álomra hajtották a fejüket, az emberek pedig elkezdték vásárolni az ajándékokat. Viszont a madarokról valamilyen módon elfeledkeztek. Mármint nem olyan módon feledkeztek el, hogy nem volt ételük és italuk, hanem senki nem gondoskodott nekik ajándékról.

Ezért egy hős, Madár Miklós, úgy gondolta, hogy ő fog gondoskodni a madarak ajándékaról. Csakhogy ezzel volt egy kis probléma. Még nem hallott olyan üzletről ahol a madaraknak árultak volna ajándékot. Arra gondolt, maga fog kitalálni valamit. De, ami további problémát jelentett, hogy nem tudta, hogy hol szerezze be a szövetet a kis mikulás sapkákhöz, mert végül is arra jutott, hogy kis sapkákat készíttet, hogy ne fázzanak annyira a madarak.

Mivel ezt egyedül nem tudta volna megcsinálni, ezért elhívta a barátját, Madár Márton. Mivel Miklós és Márton nyáron összevesztek a jobb fészekért, ezért Miklós úgy gondolta, hogy a közös munkával kibékülhetnek. Miklós alkata egy kicsit kövérkés, mert sokat nassolt. A kedvenc rágcsálni valója a napraforgómag volt. Fehér és fekete tollai voltak,

úgy nézett ki, mint egy pici zebra. Viszont a mérete még egy átlag madárhoz képest is kicsi volt. Viszont Márton ennek az ellentéte volt. Neki színes tollai, nagy termete és nagy tekintélye volt. Ő sosem csúfolta Miklóst, de meg sem védte. Ezért Miklós aggódott, hogy elvigye magával az ajándékkereső útra.

De aztán túllépett a „félelmén”, és elindultak. A frissen hullott hideg, fehér hó ropogott a lábuk alatt. Ahogy mentek mendegéltek, egyszer csak megláttak egy kidobott flakont, aztán még egyet. A flakonokat zacskók, sok más eredetű hulladék váltotta fel.

- Te Márton! - szólította meg Miklós. Te mit gondolsz erről a szemetelésről?

- Hát engem mélységesen felháborít. Azt hiszik az emberek, hogy mindent megtehetnek. Tönkre teszik az élőhelyünket, csak azt nem veszik észre, hogy ezzel maguknak is rosszat okoznak.

- De azt vedd figyelembe Márton, hogy azért vannak emberek, aki törődnek a föld épségével és az élőhelyeinkkel.

- De hogyan tesznek ezért? - kérdezi Márton. Például a műtrágya helyett komposztot használnak, fákat ültetnek, etetik és itatják a madarakat, összegyűjtik a szemeteket.

- És mit tesznek a levegő tisztaságáért?

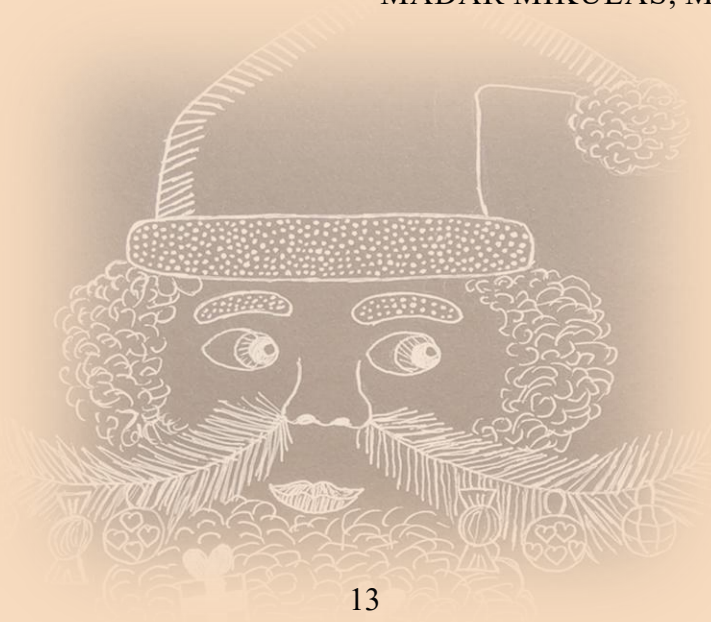
- A dízellel és a benzinnel működő autókat elektromosra cserélik. Sajnos ez nagyon drága, így ezt nem sokan tudják megtenni. Megpróbálják csökkenteni az ökológiai

lábnyomukat a kevesebb víz- és energiafelhasználással és kevesebb szemétermeléssel. Egyre több újrahasznosítható palackokat gyártanak.

Ezeken mindketten elgondolkoztak, mire feleszméltek el értek a célpontjukhoz a selyemhernyók palotájában. Miklósék megkérték őket, hogy szőjenek nekik száz darab piros sapkát. A hernyók szívesen segítettek nekik. Amíg a hernyók szőtték a sapkákat Miklós és Márton türelmesen várt. Mivel sokan voltak a hernyók a száz sapka pillanatok alatt elkészült. Hernyók a sapkákat az általuk szőtt zsákban tették. Miklós megpróbálta felemelni, de nem bírta el, ezért megkérte Mártont, hogy ő vigye a zsákot. Márton vállára kapta a zsákot, mintha csak egy tollpihe lett volna. Közben mentek haza a fák között megreccsent egy ág. Nagyon gyorsan hátra fordultak, de nem láttak semmit. Mentek mendegéltek, amikor megint reccsenést hallottak. Most már azonban nem volt idejük hátra fordulni, mert a gonosz és ravasz róka eléjük ugrott. A róka mézes-mázasan

megszólította őket. Kis barátaim, nincs kedvetek eljönni hozzám egy finom vacsorára? A madarak egy kicsit elgondolkoztak, aztán Miklós lelkesen rávágta: persze, miért ne?! Ahogy ezt kimondta, Márton rögtön lehurrogtá. Dehogy megyünk! – kiáltotta. Ő meg akar enni vacsorára. Ezzel a lendülettel megfogta Miklóst, ráültette egy közeli ágra, majd mögé pattant, lábával meglökte az ágot, amely hihetetlen sebességgel elindult lefelé a dombon. De a róka sem volt rest, ő is felugrott egy fahasábra és üldözőben vette őket. Hosszú üldözés után a madarak úgy döntöttek, lerázzák a rókát. Befordultak a szakadékhoz vezető útra, összegyűjtötték minden erejüket és elkezdtek verdesni a szárnyaikkal. Ennek következtében megemelkedtek ők, az ág, amin csúsztak és a zsák tele sapkákkal. Majd egy tíz pontos ugrással átugrották a szakadékot.

Ennyi sok kaland után végre megpihenhettek a saját fészkeikben. Amikor eljött karácsony éjszakája Miklós és Márton minden fészekben becsempészte az ajándékot, vagyis a kis piros sapkát. Így lett Miklósból a MADÁR MIKULÁS, Mártonból pedig a segítője.

VÉGTELEN VERSEK

Molnár Vivien: Láttam ahogy közeledik

Láttam ahogy közeledik de nem futottam el
Nem azért mert nem féltem-féltem tudtam mennem
kell.

Egyre csak közeledett a nap amit nem vártam.
Mint tehetetlen kisgyerek a helyzet előtt álltam.

Láttam hogy közeledik, és én könnyekbe borultam.
Belül már ordítottam kívül csendbe maradtam.

Szokás vagy törvény az embereknél győzni vagy
vesztetni?
Én vesztettem mert bárhogy próbálom nem tudom
elfeledni.

Láttam hogy közeledik nem tehettem ellene.
Talán egyszer majd évek múlva megbarátkozom
vele.

Jágerné Krujber Ramóna Kitti (17 éves szerző): Kedves Fájdalom

Kedves Fájdalom,
fáradt vagyok attól, hogy mindig velem jössz.
De talán nélküled nem tudnám, milyen erős vagyok,
amikor reggel mégis felkelek.

Te tanítottál meg lélegezni a csendben,
érezni, amikor más már feladná.
Megmutattad, hogy a könny nem mindig gyengeség,
hanem a gyógyulás első szava.

Néha még dühös vagyok rád,
mert elveszel, mielőtt adsz,
de tudom, hogy minden seb helyén
új bőr nő, vastagabb, mint volt.

Ha maradsz, hát maradj csendben,
mert ma már nem félek tőled
csak emlékeztetsz, hogy élek,
és még mindig van miért.

Pintér Illangó: Ez

*Emberek! Akarom, akarom!
Zúgó fülemben cseng: takarodj!
Akarok élni! Követellek
haragost, mert feltétel nélkül
arany, őszinte hittel fékül,
nélkülözött fényül hinni,
gubbasztva sarokban vért inni,
uralkodni kell az érzéseimen
lebegve rét felett fényévekre
az alabástrom edényeken
táncolva, keringőzve messze,
oldalt, a Plútó mellett tengve.
Mindent feledve, csak szeretve,
fehér ködben rohanni föl, föl!
Oázisban megpihenni,
lyukas betont elfelezni,
titkot kiáltani a színbe,
okokat keresni a fényben,
nélkülözve minden kételyt: hinni!*

NORMÁTLAN(!) NOVELLÁK

Vörös Virág: A Nap és a Hold játéka

A tó partján ülök, és kavicsokat dobálok a vízbe. Figyelem, ahogy a sima felület megremeg, apró hullámokat küldve szerte a tavon. A víz tükörként csillog, benne a hegyek komor árnyai nyújtóznak, és a Nap aranyló fénye is ott vibrál. A hegyek olyanok, mint az őrzők, csendben és mozdulatlanul figyelik a világot. A Nap lassan lejjebb ereszkedik az ég peremén, narancsszínű csíkokat festve a felhőkre. De ma nem tűnik el egyedül. A Hold is ott van, halványan, de már látható. A két égitest egyszerre akar jelen lenni, mintha nem akarnák elengedni egymást.

– Ez egy különleges este – suttogom magam elé.

Ekkor a tó felszínén valami megmozdul. Nem egy hal, nem egy béka – valami más. Egy apró, lebegő fénygömb emelkedik ki a vízből. Kékes-fehér fénye lágyan pulzál, mintha lélegezne.

Lassan felállok, nem akarom elijeszteni.

– Ki vagy te? – kérdezem óvatosan.

A fénygömb megpördül a levegőben, és csilingelő hangon válaszol.

– Én vagyok a Tó Lelke. És te az a kislány vagy, aki mindig eljön ide kavicsokat dobálni.

Elakad a lélegzetem. Egy pillanatig nem tudom eldönteni, álmodom-e vagy ébren vagyok. De érzem a hideg földet a talpam alatt, a tó hűvös illatát a levegőben.

– És miért mutatod meg magad most? – kérdezem halkán.

A Tó Lelke közelebb lebeg hozzám.

– Mert ma a Nap és a Hold egyszerre vannak az égen. Ez ritka dolog. Ilyenkor a világ másképp viselkedik. Te is érzed, igaz?

Bólintok. Igen, érzem. A levegő vibrál, mintha tele lenne láthatatlan energiával. A Tó Lelke egy apró fénycsíkot bocsát a vízre, és hirtelen a tó felszíne megváltozik. Már nem csak a Hold és a hegyek tükröződnek benne, hanem egy másik világ képe is.

Egy régi falu rajzolódik ki a hullámokon. Emberek csónakáznak, gyerekek nevetnek a parton. A víz szélén fonott kosarak sorakoznak, bennük illatos kenyér és mézes sütemény. A felnőttek énekelnek, a gyerekek táncolnak, és az égen, akárcsak most, a Nap és a Hold együtt ragyognak.

– Ez egy emlék – suttogja a Tó Lelke. – Réges-régen az emberek tudták, hogy az ilyen esték különlegesek. Összegyűltek, meséltek, énekeltek. Tudták, hogy ilyenkor a világ egy kicsit varázslatosabb.

Ámulva figyelem a képet. Mintha egy titkos ajtó nyílt volna meg a múltba.

– Mi történt velük? – kérdezem halkán.

A fénygömb egy pillanatig hallgat, majd azt mondja:

– Az idő telt, az emberek elfelejtették a varázslatot. Már nem figyeltek az égre, nem figyelték meg, mikor táncol együtt a Nap és a Hold. De te még látod, ugye?

– Igen – suttogom.

A kép lassan elhalványul, és újra csak a tó hullámaim látom. A Tó Lelke lebeg még egy pillanatig, majd lassan elhalványul.

– Most rajtad múlik – mondja halkán. – Megőrzöd ezt a pillanatot, vagy hagyod, hogy elveszen?

Bólintok.

– Emlékezni fogok.

Ahogy kimondom, érzem, hogy valami változik. A világ egy pillanatra mintha megremegne,

a tó vize halk loccsanással visszatér nyugodt állapotába. A Hold fényesen világít, a Nap utolsó sugara pedig eltűnik a hegyek mögött.

És ekkor hirtelen hideg szellő simít végig az arcomon.

Pislogok. A szobám halvány félhomályában fekszem, az ablakon keresztül a Hold ezüstös fénye bevilágít a takarómra. Egy pillanatig mozdulatlanul fekszem.

Álom volt? A szívem még mindig hevesen dobog, mintha tényleg ott lettem volna a tónál. De a kezem üres, nem maradt benne semmi fénylő csoda.

Lassan felülök, és kinézek az ablakon. A hegyek sötét árnyai még mindig ott magasodnak a távolban. És az égen...

Ott a Hold.

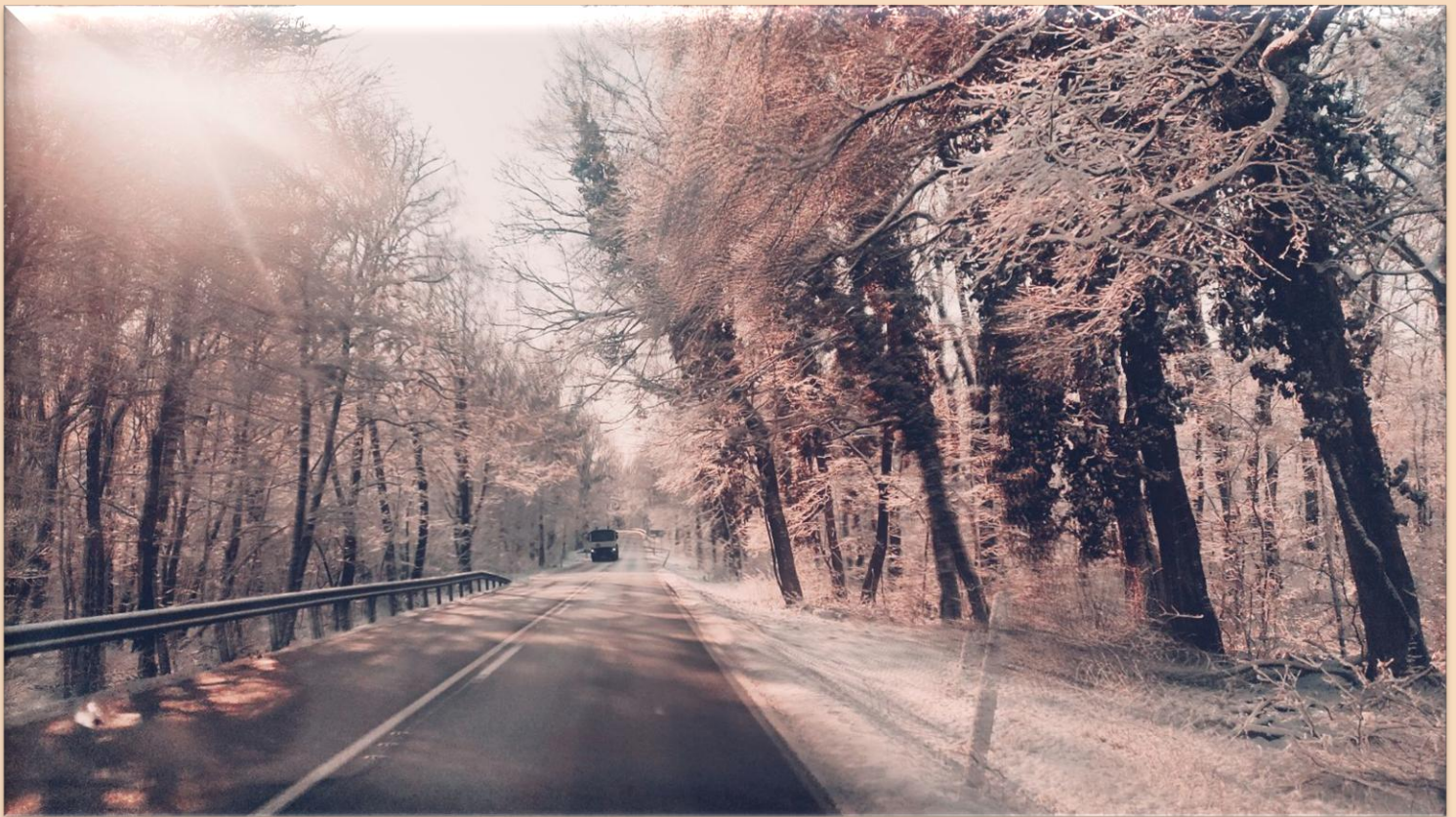
De egy halvány derengés is látható a horizonton. Egy apró, aranyló fénycsík – a Nap ígérete, hogy hamarosan visszatér. Mosolyogva visszafekszem, és behunyom a szemem.

Talán álmom volt.

De talán... mégsem.

Ahogy elalszom, egy halk csilingelő hang visszhangzik a fülemben.

„Az idő telt, az emberek elfelejtették a varázslatot... De te még látod, ugye?”

KIFEJLETT KRITIKÁK

Gyenes Szulamit: Nemes Nagy Ágnes Művészeti Szakgimnázium: Mentálexpó - kritika

Feszültség. Megbotránkozás. Fájó igazság. Húsba vágó kimondott gondolatok.

Ebben az előadásban minden, de minden benne volt.

A Mentálexpó c. előadás a Nemes Nagy Ágnes Művészeti Szakgimnázium 11./B

osztályának méltán állíthatom, hogy a főműve. 17-18 éves diákok a mai társadalom problémáit felismerték, összegezték és mindent, ami szerintük hiba, azt görbe tükröként bemutatták a nézőknek. Az előadás egy olyan világot mutat be, ahol a mentális betegségeket orvosi kapszulaként, medicinaként meg lehet vásárolni. Ez első olvasatra furcsának tűnhet, de a darabot megnézve abszolút közel hozza ezt a világot, hiszen az emberek szerint az sokkal jobb, ha valaki valamilyen mentális betegségben szenved, mert akkor neki több figyelme van, mindenki vele foglalkozhat, körülötte foroghat az egész világ. Nemcsak a mentális betegségek rosszul értékeléséről és értelmezéséről kaphattunk egy felnagyítást, hanem többek között, arra is, hogy a darabban szereplő Országos Gyermekverő Intézet, a szülőket a gyermekük helyes bántalmazására tanítja, hiszen mi lenne tanítóbb és nevelőbb jellegű a gyerek számára, mint egy anyai vagy apai pofon. Az előadás több jelenetben azt is tükrözte, hogy a nagyobb hatalmak, akár a politika erők mennyire befolyásolják az emberek gondolkodását és ez milyen hullámot indít el a társadalomban. Érvényesült az, „aki nem ezt az álláspontot követi, az hibásan gondolkozik, az elítélendő elvet képvisel”.

Az előadás Patchwork szerkesztésű volt. Nem tartalmazott konkrét történetvezetést. Ez a fajta rendezési módszer szabadon kezelte a térbeli és időbeli változásokat. Körülbelül 16 különálló jelenetre tudnám bontani. Rengeteg poénnal fűszerezték meg, hiszen a téma olyan komoly és mély volt, hogy oldani kellett a feszültséget.

Az előadás hosszú munkafolyamatok alatt született meg. A diákok sokat improvizáltak, és a nekik tetsző jelenetekből létrehozták a saját

előadásukat. A szöveget rögtönözték. A sokszor elpróbált előadás egyfajta rutint és sémát alakított ki, amiszert a jelentek (és az improvizált szövegek) követték egymást. Felnőttekhez illő, komoly munkát végeztek, Villmányi Benett és Pádár Zsolt tanáruk közreműködésével.

A színpad valójában a gimnáziumnak az egyik táncterme volt, így különleges rendezői koncepciót igényelt az előadás. A terem körülbelül 60m² -es volt. Az egyik oldaláról 4 míg a másiktól 1 ajtó nyílt, szűk, kamra szerű kis fülkékbe. A nézők körben, a színpad szélére lerakott székeken ültek, természetes közelségben az éppen játszó színészektől. Maga a kialakítás is azt sugallta, hogy „-ez neked és rólad szól”. Ezt a közelséget előszeretettel használták fel.

A színpadon könnyen mozgatható és csupán jelzésértékű díszlet szerepelt. Pár jelenetben használtak egy kanapét vagy pár széket, de legtöbbször a táncterem adottságait használták fel, kreatív módon. A mennyezetet tartó oszlopokon és gerendákon egyensúlyozva, lógva, mászva, csimpaszkodva több színész is önálló, egyedi teret alakított ki magának egy-egy jelenetben. Mivel a darab a Z generációs fiatalokról szólt, ezért 11./B egyszerűen a saját ruháiban játszott, így nem volt mű érzése a nézőnek. Természetesnek és hétköznapiak hatott. Hasonlóan, mint a díszletnél, nagyon kevés kelléket használtak, csupán jelzésértékűeket. Például a katona kezében volt puska vagy az osztályfőnök kezében jegyzetfüzet, de ezek a karaktereknek csupán a jelképét, nem a lelkét adták. Egyedi fénytechnikát egyáltalán nem alkalmaztak. Egy mezei lámpa világított az egész előadás alatt, de ez hasznosnak hatott. Nem terelte el a figyelmet, a néző könnyen tudott a lényegre koncentrálni. Az előadásban többször figyelmet kapott a beszéd nélküli színészi játék, ahol a csend elmondott mindent. A darab háromnegyedtől az egyik szereplő hegedűje pár hanggal sejtelmesen előkészíti a lezárást, majd a katarzis után az egész előadás egy pengetett hamis hanggal fejeződik be.

A feszültséget a gondolkozó néző élte meg magában. Bár a jelenetek tartalmilag nem kapcsolódtak egymáshoz, de a tanulságuk és a lelki állapotuk láncszerűen követték egymást, ezért jól

felépített volt a dramaturgiai ív. Az előadás szerekezetét tekintve folyamatosan haladva a néző értelmére és felfogására épült. A jelenetek az idősek és a fiatalok különböző tanulsággal szűrték le. Az alaphelyzet egy szülői értekezlet volt, ahol a tanár és a szülők nem ápolnak jó viszonyt. A szülők csak általánosan ismerik a gyermeküket, így érdemi kommunikációt nem tudnak és nem is akarnak folytatni a tanárral. A nézőben elindul a feszültség. Érzékeli az általános elhanyagolt viszonyt a szülők és a gyermekek között. A bonyodalom, hogy a darabban a szülők rossz helyen keresik a megromlott kapcsolat helyre állítását. Az Országos Gyermekverő Intézet (OGYI) a szülőknek képzéseket tart, hogyan lehet hatásosan megverni a gyermeküket, ami természetesen az ő érdeküket szolgálja. A következő jelenetben a válság kibontakozott, ahol 2 kismama egy tv műsor keretein belül nagy értékű mentális betegség csomagért versenyezett, mondván „-minél betegebb a gyermekem, annál több figyelem illeti majd”. Ekkor behoztak egy új feszültségkeltő témát. A nézőben megfogalmazódott az előadás egyik fontos tanulsága. A mentális betegség az emberek életét megnehezíti. Az, hogy mások segítségére van szükségük, az kiszolgáltatottá teszi őket. A következő jelenetek remek késleltetések voltak, ahol újabb társadalmi buktatókat mutattak be. A darab elvont világában a nagyhatalmú miniszterelnök kijelentette a gyermekek verésének hasznát és bátorított minden szülőt, hogy minél több mentális betegségre tegyenek szert, mind maguk, mind a gyermekek részére. Külön jelenetet kaptak a fiatalok is, ahol azt láttuk, hogy valóban az a menő, ha minél több mentális betegséged van. Ugyanakkor a darab meghatározó jelente, amikor az egyik fiatal kiakad és elege lesz abból, hogy nem tud azzal foglalkozni, neki milyen szörnyű problémái vannak, mert mindneki azzal van elfoglalva, hogy saját magának még rosszabb problémái vannak. A tetőpont elérésénél a negyedik fal összeomlott, de inkább úgy mondom, felrobbant. Kálmán Viktor szerepében Boldizsár Ádám, teljesen groteszk, kiforgatott, elborult tárlatvezetőként mutatta be az úgymond „ a piacra frissen exportált mentális betegségeket” . A feljebb már említett, kamraszerű fülkéknek az ajtóit kronológikusan kinyitotta, felállította a székről a nézőket és invitálta, hogy csodálják meg a benne tartózkodó betegségben szenvedő személyeket. Ez volt az előadás abszolút tetőpontja. Innen ered a produkció címe is. Kálmán Viktor a közönségnek bemutatja, majd eladásra kínálja az „-ízletesebbnél ízletesebb árukat”. 4 darab

fülkében, 4 teljesen különböző betegséget tekinthettünk meg. Először a bipoláris zavart. Itt 2 lány miniszoknyában és combfixben, a homlokukon egy míves, nonfiguratív festéssel kiáltozták Viktor, a tárlatvezető nevét, Karády Katalint megszegyenítő hanglejtésekkel, az ajtófélfának dörgölözve, ami elég egyértelműen szexuális vágyakra utalt. Rásegített az egyébként is értelmetlen helyzetre, hogy Kálmán Viktor az expó keretein belül többször is mondta, hogy „ -nyugalom hölgyeim, megyek már” . A fülkében még ezenkívül sok-sok gyermekjáték hevert szanaszét, köztük egy kisebb, forgó körhinta. A színésznők néha kezükbe vettek egy-egy plüssállatot, a földhöz csapkodták és mondták tovább szeretett Viktoruk nevét. Kár volt ekkora baklövéllel indítani a katarzis élményét. Aki ismerte a betegséget, annak egyből megkérdőjelezhetővé vált ennek a fülkének a hitelessége. A bipoláris zavar egy olyan betegség, amiben az elszenvetőnek meghatározatlan időközönként mély depressziós vagy túlzott boldog, felhangolt lelki állapota van. Kérdem én: hogyan kapcsolódott az ábrázolás ehhez a betegséghez? Attól tartok, bárhogy forgatom ki, ezt sehogy sem tudom összekapcsolni vele. Esetleg a gyermekjátékok utalhattak arra, hogy ezt a betegséget trauma is okozhatja, de nem egyértelmű utalás, hiszen a gyermekkorban ugyanúgy érhet valakit hatalmas lelki megrázkódtatás, mint felnőtt vagy idős korban. De ha még ezt el is fogadom a szexuális vágyakat és a homlokukra festett nonfiguratív motívumot nem tudom a betegséghez kapcsolni. Nem jelent meg benne a depressziós és a felhangolt tünetek váltakozása. A kellemetlenségért nem a színészi játék volt a hibás, a rendezés nem volt egyértelmű a néző felé. Szerencsére a 2. fülke már nem okozott csalódást. Itt egy szorongó fiút láthattunk, aki az emberek közeledtével segítségért kiáltott. A tárlatvezető ezt a betegséget humanofiliának hívta. Ilyen nevű betegség nem létezik, de ez nem probléma. Tudományosan hangzik és a néző nem egy pszichiátriai lexikon, hogy ez szemet szúrjon neki. A valódi üzenete az emberektől, kapcsolódástól való félelem. Ezt a hatást abszolút elérte. A 3. fülkében a Tourette – szindróma öltött testet. 3 színész tartózkodott benne. Az egyik a betegségben szenvedő személy volt a másik kettő, pedig a „hangok a fejében”. Addig mondogattak egy-egy bizonyos szót, amíg a beteg ki nem mondta hangosan. Próbált neki ellen állni, a körmét rágta, a száját befogta, de minden próbálkozás hiába. Az önkéntelen megszólalások mindenhogy utat törtek maguknak. A 4. fülkében a narcisztikus

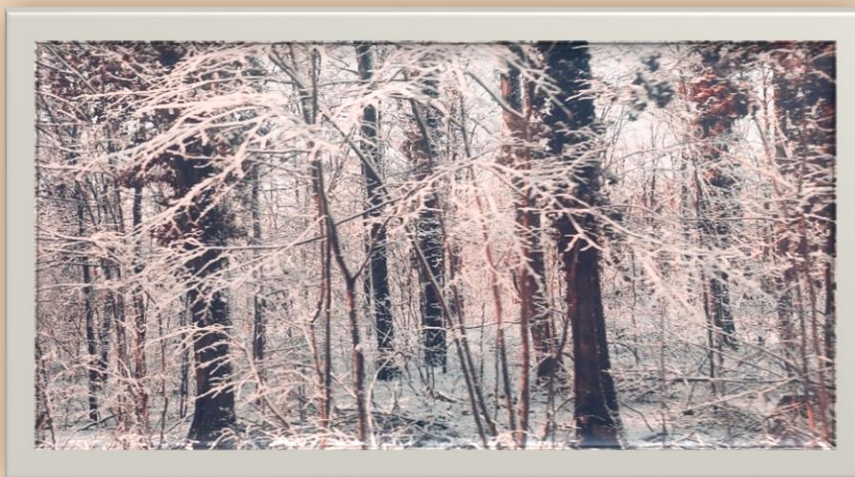
személyiségzavart láhattuk. 1 lány 3 perc alatt teljesen kikészített és kihasználta 2 fiút. A karakter háborzongató önimádata csendet teremtett a nézők között. Összességében tehát a tetőpont a maga hibájával együtt, de abszolút elérte a kívánt hatást. A végkifejlet a katarzis élményét nyújtotta. Az összes szereplő hatalmas energiával különböző érzésekkel elénekelt a Hiperkarma: Lidocain c. számát. A szöveg teljesen kiegészítette az előadás üzenetét. Olyan érzés volt, mintha Bérczesi erre a darabra írta volna. A dal végén a színészek megfagytak és jöhetett a pengetett hegedű az utolsó hamis hanggal. A néző számára teljes kielégítést nyújtott. A levegőben szinte harapni lehetett a gondolatot; „-innen már a közönség feladata, hogy folytassa a történetet a saját világának a valóságában.”

A színészi játék a legtöbb helyen éppen olyan elvont volt, mint a világ, amelyet megteremtettek. A színészeknek meg kellett teremteniük karakterük sajátosságait. Itt gondolok például arra, hogy voltak olyan karakterek, akik ADHD-val, Stockholm és Tourette – szindrómával, depresszióval és OCD-vel is rendelkeztek. Nyilván ilyen nincs a valóságban, ezért a színészeknek kellett kidolgoznia hosszú alkotómunkán keresztül a kívánt hatást. Erre irányulva kiemelendő Kálmán Viktor karaktere. Az örült, groteszk, elborult tárlatvezetőt Boldizsár Ádám gyönyörűen alakította. Úgy beszélt és viselkedett, mint egy pszichopata. Többször hátrafelé szaltózott mondandója közben. A fülkék között négykézláb közlekedett, mint egy emberi majom. Lila zakója figyelemfelkeltővé és még izgalmasabbá tette őt. A darab azon részén, ahol egyszerű, hétköznapi embereket játszottak, a természetesség volt a jellemző. A nézők és a színészek nagyon közel voltak egymáshoz, így a túlzott teatralitás háttérbe szorult. A színészekről sugárzott, hogy minden kimondotts zavukat értik. Minden megszólalás előtt láttam megszületni a gondolatot.

Mivel a darab nem egy egységes cselekményszálon futott, maguk a karakterek sémák lettek és csupán képviselői egy adott személyiségtípusnak. Sok szereplőnek a nevét sem ismertük meg, de a remek színészi játéknak köszönhetően a sablon karaktereknek a motivációit, már annál inkább. Ide sorolnám Lipták Alexandra alakítását. Az ő karakteréről csak annyit tudtunk meg, hogy a gyerekével tökéletes a kapcsolata, ezáltal nagyon elismert a barátnői között. Ennek a tökéletes látszatnak a fenntartása érdekében mindent kitalál, hetvenedik. A színésznő gyönyörűen megragadta a karakter lehetőségeit: a körömrészelőjével jellegzetes gesztusokat tett, a jókor, jó időben elhangzó élcélődései a darab jellegzetes, humoros fénypontjai voltak. Kiemelkedő alakítást nyújtott a miniszterelnök szerepében, Kiss Lóránt. A hátratett kezek, a felbiccentett fej, a felhúzott szemöldök... Minden szava és mozgása a karakter velejéből eredt, ez tette őt igazán emlékezetessé. Sajnos csak pár színészt tudtam kiemelni, de mind a 32 diák legendásan alakított.

Az előadás összességében hatalmas élmény. Sajnos a darabot már nem játsszák, így annyit tudok mondani, hogy áldott az, aki a 10 előadás valamelyikén nézőként ott ült abban a kicsi táncteremben, ami megtelt annyi érzéssel, annyi fájdalommal és annyi igazsággal. Végre egy olyan előadás, ami hangot ad a Z generáció összes problémájának. Nem kertel, nem szépít, nem ájtat. Elmondja, kimondja és megmondja. Végszónak csak ennyit mondanék:

„Szépen lassan mindenünk leépül
Nemsokára elmúlik a nyár
Minket egytől-egyig felzabál az élet
Ezután mi vár?”

VÉGTELEN VERSEK

Suki Ottó Kristóf: Sír

A sír kész, de kell a kapa,
Temetkezik egy édesapa.
Saját apja sírját egyre kapálja,
Fia pedig könnyes szemmel csodálja.

Nézi, és elgondolkodik lassan,
Miközben az eszköz egyre suhan.
Virágot ültet legnagyobb hőse
Kint, az éjszakai temetőbe.

Nem szereti sírni látni,
Hogy lehet valakit így csodálni?
Kezei fáradtak, megvannak repedve,
Arcán a ráncok el vannak kenődve.

Síri csend csak a szél zúgása töri meg,
S ebbe az ifjú gyermek is beleremeg.
Temetőföld poshadt szaga áramlik,
Most a földön a gereblye hullámozik.

Ültetik a földet rajta a szép apró virágok,
De a sírkő nem szép, mint a zománcok.
Egyszerű, korhadt fakereszt rajta egy névvel,
Az is elkopott a sok hosszú-hosszú évvel.

A sír rendezése folytatódik,
S közben egy könnycsepp az apa és
a fiú szeméből is kihullik.
Rájön a gyermeki szív: egyszer neki
Is temetkezni kell,
S akkor majd az ő gyermeke figyel.

Jágerné Krujber Ramóna Kitti (17 éves szerző): Te vagy az otthon

Te vagy a csend, ha bennem vihar dúl,
a fény, ha az ég már szürkére hull.
Te vagy a szó, ha elnémul a szám,
a béke bennem, a vég, meg a tánc.

Te voltál mindig a biztos menedék,
ha fáj az élet, hozzád menekülék.
Nélküled üres minden pillanat,
mert szívem ritmusát te adtad meg, csak.

Ha egyszer elnémul minden dal,
tudom, a szívem még érted zakatol.
Mert amit adtál, az nem múlik el,
örök maradsz velem leszel.

Jakab Boglárka: Évszakváltás

Falevelek hullanak
Kezd hűvös lenni
Hátrahagytunk egy nyarat
Pulcsit kell felvenni

Megtörtént már egypárszor
Hogy az évszakok váltakoznak
Most mégis csakis azt látom
Amit az emlékek visszahoznak

A tavaly ilyenkort hozzák vissza
Mikor hasonlóan fújt a szél
Csak egy pillanatra érzem, elillan
Egypár hideg emlékkép

Mert még nem fedi homály a képeket
Mintha minden tegnap történt volna
Színtisztán hallok még a lépteket
Ahogy elrohant a holnap.

MEGÉLHETŐ MESÉK

Pintér Amádé: A kis hópihe

Egyszer volt egy hópihe, aki icurka-picurkára nőtt. Különbözik ugyanolyan volt, mint a többiek, csillogós és fehér. Egy nagy, szürke égi hajóban utazott. Egyszer le akart ugrani, de mielőtt földet ért volna, egy másik felhőbe esett, ugyanis az égi hajók, felhők. Így a hópihe eltévedt. Nagyon szomorú lett, mert már járt a földön és újra le akart jutni, ott annyi kalandban lehetett része. Megpróbált újra leugrani, de nem ment, mert a többi hópihe sokkal nagyobb volt és nem engedték leugrani. A régi felhőben is nagyok voltak, de ott ismerték őt és előre engedték.

Végre, nagy-nehezen, három év után sikerült lejutnia, mert addigra megismerték, ezért előreengedték a tolongásban.

Éppen nem fújt a szél, pörögve-forogva szállt lefelé a dermesztő hidegben. Elrepült egy torony mellett és egy karácsonyra harangozó harang fémkarikájába esett. A templomba karácsonyi istentiszteletre jöttek az emberek. Volt köztük egy hosszú, barnahajú kislány, akinek még sosem volt fehér karácsonya, ezért a mikuláslevelében ezt kért karácsonyra. Még nem tudott írni, ezért vágyát lerajzolta a Téliapónak és kirakta a csizmájába. Azóta izgatottan várta, teljesül-e kívánsága.

Amikor a harang ismét megkondult és megmozdult, akkor neki a vállára esett a kis hópihe. A piros ruhán nagyon jól mutatott. A templomban hideg volt, így nem olvadt el. A kislány oldalra fordult beszélgetni a testvérével és megpillantotta a pihécskét. Hitetlenkedve nézett rá, utána meg felkiáltott:

– De jó! Teljesült a kívánságom!

Ebből a kis hópehely egyből megértette, miről van szó. Szuszogva, a széllel üzenve szólt az égi hajók többi havának, hogy jöjjenek, gyorsan ők is essenek le ide. Mire véget ért az istentisztelet, vastag hótakaró borította kint a vidéket. Csodálatos lett.

Mindenki csodálkozva csapta össze a kezét, hiszen reggel még derült volt az ég. Elsőként hóembert készített a kislány, majd mellé egy hóangyalt. Utána szánkózott le-le-le a dombról. A szánkózás után még hógolyózott is egy kicsit.

Amikor már lent volt egy ideje a földön és a tél megenyhült, a kis hópihét felszívta a nap a keringő rendszerébe. Ott nagyon rossz volt neki, mert nagyon, de nagyon meleg, sőt forróság vette körül. Párává gőzölgött és visszatért az égi hajójába, ahonnan indult. Úgy gondolta, megérte leugrania a sok nehézség közt is, mert rengeteg jót tehetett útja során.

Pintér Amádé: Az új alom

Egyszer egy macskacsalád, akik egy fűhalomban laktak, nagyon vártak valamit. A macska karácsonyt, ami úgy zajlott minden évben, hogy mindig akkor született egy alom kiscicája a családnak. Évközben sosem jöttek a világra kicsinyek, csak macskakarácsonykor, ami május 15-én volt. Azért volt ekkor és nem télen, mert a macskák tudták azt, amit az emberek nem: a valóságban ekkor született meg Jézus, nem december 24-én.

Ez a május 15-e nagyon közel volt már és egy nap el is jött. A macskagyerekeket már hajnalban, amikor felébredtek, az várta, hogy az anyukájukból tíz új, kis babacica szopizik. Nagyon csodálkoztak, hogy ennyien vannak, hiszen máskor csak hárman-négyen szoktak lenni.

– Hú. de sokan vannak! – mondta a legnagyobb kiscica.

– Tényleg! – helyeseltek mindannyian.

– Azta, de rengeteg – kiáltotta egy kisebb is odakukkantva közelebről.

– Pszt! Halkabban! – szólt rá az anyamacska – Még felébrednek!

– Eddig mi voltunk a legtöbbben! – mondták a közepesek, akik ötös ikerként születtek.

Így, az új jövevényekkel együtt. már 27 kiscica lett a családban. Egyikük az új kismacskákból fehér, fekete, barna, szürke foltos volt, a feje pedig ugyanilyen színben foltos. Színeskének nevezték el. Ő tetszett nekik a legjobban. Egy másik cicus olyan lett, hogy fekete és fehér. A Magyartarka nevet kapta. Szintúgy kétszínű volt egy másik, de barna és fehér teste volt. Egy harmadikon barna, fekete, fehér foltok díszlettek. Egy cicus fekete, barna, fehér pöttyös bundát hordott. Őt Pöttyöshátnak nevezték el. Volt egy teljesen szürke is. Füst lett a neve. Ilyesm színkeverékűek voltak a többiek is.

Nagyon jól indult tehát ez a nap. Ez ígérkezett a legjobb karácsonynak.

Miután mindenkit elneveztek, mind kétlábra álltak és táncikáltak, miközben a kicsik mélyen aludtak. A nagyok körtáncot járva énekeltek is:

– Mijá, mijá, mijá, miájú!

Mijá, mijá, mijá, miájú, miájú!

Ez az ének magyarul így hangzik:

– Te vagy az Úr, aki megszületett,

Téged dicsérjenek!

Örvendezzünk Néked!

Azután macskatorlát ettek, ami virsliből, párizsiból, sonkából, májból, egérbélből és tejből

készült, a gyertya pedig egérfarokból. Ez volt a kedvenc eledelük. Szalmából készített asztalka köré gyűltek.

Az anyacica felvágta a tortát. amit külön tányérekából faltak be csak úgy, evőeszköz nélkül.

Evés után a karácsonyfának szánt fél méteres fenyőt úgy állították föl, hogy megfogták a törzsét és az egyikük, amerre dőlt volna, oda felmászott, így már jól állt a súlypont. Addig maradt így, amíg a másikuk kitámasztotta a törzset. Ezt a fát előzőnap vágták ki a közeli erdőből egérfogból készült fűrészsel. Díszítés közben az egyik huncut kiscica, a legnagyobb kölyök a legkisebb kiscicát a farkánál fogva kitette dísznek. A picike kétségbeesetten nyivákol.

– Mit csinálsz?! – ordított rá az apukája. – Nem látod, hogy nem tetszik neki? Lógassalak fel téged karácsonyfadísznek? – szidta meg.

– Dehát olyan jól nézne ki – védekezett a rosszcsont. Közben az apukamacska visszavitte az újszülöttet az anyukához szopizni.

– Tedd inkább ki ezt az egérszőrme dísz! – adott egy megfelelőbb kiakasztanivalót a nagymacska kicsinyének.

Szenteste a cicák már nem kaptak más külön ajándékot, mert az ajándék náluk az új kiscicák voltak. Helyette este a karácsonyfájuk körül üldögéltek, csodálták és meséket mondtak egymásnak. Aztán összebújtak aludni, miután még egyszer boldog karácsonyt kívántak egymásnak.

Itt a vége ennek a mesének, fuss el az egérrel!

NORMÁTLAN(!) NOVELLÁK

Fejes Csenge: A hógolyó

Petike a 10 éves kislány nyitott, kíváncsi személyiség volt. Neki volt a legtöbb barátja az iskolában, akikkel a szünetek alatt is találkoztak. Ez a téli szünetben sem történt másként. A gyerekek egy csoportba összeállva, szüleikkel a hátuk mögött, akik szintén egy kisebb csoportot alkottak vígan mentek ki a Petőfi-park füves területére, maguk mögött húzva szánkóikat, kezükben popsi-tepsivel, meleg anorákba öltözve. Immáron ez volt a második fehér karácsony hosszú évek után. Mikor kiértek a parkba a gyerekek ámuldozva nézték, amint a hó eltakarja a nemrég még zöld teret. Több se kellett nekik, egészen estig mulattak a parkban még a délután négy órai sötétedés sem akadályozta meg őket a hógolyócsatában vagy a szánkó versenyben. A szegényebbeknek egy-egy gyerek kölcsön adta a saját járgányát, de addig is kukászsákokon felváltva csúszkáltak a park egyetlen emelkedőjéről. Néhány arra járó is gyúrt pár jeges golyót és széles mosollyal hagyták el a parkot látva az önfelelt gyermeki örömet.

Petike este kifáradva, az olvadt hótól csurom vizesen, pirosposzsgás arccal, átfázva lépett be az otthonukba.

- Jaj, csak meg ne fázz kislányom! - szörnyülködött az anyuka. - Hát apád sosem tud időben hazahozni!

- Nyugodj meg Eszter! Ennyi idősen, mint ő, én is egész nap kint hemperegtem a hóban hóangyalkát készítve, mégis élek! - mondta Sándor az apa.

Eszter pár másodpercig rosszállóan nézte férjét, majd egy meleg mosollyal közölte: - Kész a sütemény!

Pár nap és még több a szabadban töltött idő után Petike egyre fáradtabbnak tűnt. Eszter elsőre úgy gondolta, hogy a friss levegő szívta le a gyermeket, de a kislány egyik nap a lakáshoz vezető néhány lépcsőfordulón felfele haladva nehézlégzésre panaszkodott. Az apa nem szentelt túl nagy figyelmet ennek, hisz már a közelmúltban is a fáradékonyt és a nehézlégzést, ha kicsit több pihenéssel is a

megszokottnál, de orvosolni tudták. Mondta is a fiának, hogy ha hazaértek és átöltözött pihenjen le.

Petike sokat játszott kint, de még néhány nappal később elolvadt a nagy hótakaró és újra a fagyott fűszálak vigyorogtak fáradtan a téli hidegben.

A kislány mostanság kevesebbet evett, mint régebben, de a gyermek még a karácsonyi finomságokat sem fogyasztotta. Eszternek rossz előérzete támadt, de nem adott hangot bizonytalanságának egészen az Újév második estéjéig, amikor is a kislány belázasodott.

-Tudtam, hogy meg fog fájni! Tessék! Nem kell neki két zokni, mi? Most meg vihetem az orvoshoz! - kiabált a nő a férjével.

Harmadika reggelén Eszter elvitte a fiát a háziorvoshoz megfázás gyanújával. Még a rendelőben is ünnepi hangulat uralkodott az elmúlt hetek fényében, de Esztert belülről emésztette valami, valami rossz, de nem tudott nevet adni neki.

Az orvos részletesen megvizsgálta a gyermeket. Levetette vele pólóját, hogy a sztetoszkópot mellkasához nyomva megfigyelje szívhangját, de mikor a gyermek levette a ruhadarabot az orvos megpillantott a kislány hasán és hátán is tűnyom szerű, szabad szemmel szinte alig észrevehető kicsinyesű piros pontokat kisebb foltokba rendeződve. Az orvos ekkor hirtelen felfigyelt a gyermek felkarján lévő bevérzésre is.

- Mi történt itt, fiam? - kérdezte a doktor úr a sérülésre mutatva.

- Csak bevértem egy lelógó faágba hócsatázás közben. - felelte a gyermek.

Az orvos az ijedt anyukára nézett. A gyermek a nadrágját is levette és a lábán is fellelhető volt néhány hasonló sérülés. A férfi kiírt néhány antibiotikumot nem tartalmazó gyógyszert és elküldte még aznap a kislányt egy vérvizsgálatra. Másnap az orvos lesápadt a gyermek eredményeit látva: csökkent vörösvérsejt és

vérplazmaszám, éretlen blasztok és leukocitózis. Remegő kézzel nyomta be a telefon gombjait.

- Jó napot, Eszter! Ne...nem zavarom? - kérdezte össze-összeszoruló torokkal az anyát.

- Nem, doktor úr! Csak mondja. Ugye nincs baj?

"Bár ezt mondhatnám!" gondolta az orvos, majd folytatta a rendellenességek felsorolásával.

- Ez mit jelent doktor úr? - kapaszkodott az anya a telefonba.

- Nem jót, Eszter! Nem jót!

Nem sokkal később Eszter, Petike és Sándor némán ültek az asztalnál a gyermek leletét kezükben tartva. Biopsziai eredmény. A kisfiúnál AML-t állapítottak meg, azaz akut mieloid leukémiával diagnosztizálták Petikét. Eszter könnyek nélkül, némán zokogott magában, már tudta, hogy mi volt az a bizonyos rossz érzés. Egy anya mindig intuitív... Az apa egy whiskey-t tartott maga előtt, ez a harmadik kör, eddig sosem ivott egyedül. A tízéves kisfiú pedig csak egy kérdést tett fel: Akkor most meg fogok halni?

A kezeléseket hamar megkezdődtek a kisfiúnál, de a betegség agresszivitását elnézve nem volt elég a kemoterápia. A gyermek rövid időn belül sokat fogyott, ínje és orra sűrűbben vérzett. Még a szellőtől is óvni kellett legyengült szervezete révén. A kisfiú emiatt a téli szünet végével nem térhetett vissza az iskolapadba társai körében. Magányos volt és beteg. Az életvidám szőke fürtös kisfiú sapkával fedett komor árnyképpé vált. Nem segített a helyzeten a szinte tapintható feszültség a családban. Petike félt. Félt, hogy fájdalmat okoz azoknak, akiket szeret. Féltette a barátait, nagyszüleit, szüleit, hogy egyszer búcsút intenek neki. Nem maga miatt félt.

Az egyre erősödő gyógyszerektől hányingere lett és szédült. A rosszullétek közepette nem, hogy élni még meghalni sem volt kedve. A diagnosztizálás után több időt töltött a kórházban, mint kórházon kívül. Az onkológiai viszont egy különös hely. Petike azt vette észre, mintha itt talán kicsit kedvesebbek lennének az ápolók, de betegtársait sokkal kevésbé tolerálta mély keserőségük miatt. Petike nem szerette hallgatni a sok negatív embert, még akkor sem, ha néha ő maga is az

volt. Megértette őket, hisz tudta milyen ez, de őt az egyetlen dolog, ami életben tartotta az a vidámság volt, vagy akárcsak egy apró másoknak talán jelentéktelen mosoly. Minden pozitívumba görcsösen kapaszkodott és úgy érezte ettől fosztják meg, ha hajlandó meghallgatni a többieket. Néha még magát is utálta, amiért teret engedett a rossz gondolatoknak, de egyre többször körözte le azokat. Itt ő fog nyerni, bármi is lesz a dal utolsó hangjegye.

Két kezelés közt arról álmodott a klinika folyosójának ablakánál állva, hogy ő egy szabad madár. Repül a felhők felett és nem állíthatja meg senki sem. Egyszerűen csak könnyed szárnycsapásokkal elsuhan a veszély elől. Bár ő is egy szabad madár lenne.

Petike már mindent látott. Már meg sem érezte a sebbenzin, fertőtlenítőszeres, gyógyszerek, genny és vér émelyítő szagát, ami a nyitott ajtón át ömlött be a kórtermekbe. Már meg sem hallotta a jajgatást és a sírást csak ette a semmilyen ízű ételt, ami állítólag jót tesz neki, de semmit nem tartalmazhat, aminek egy ember örülni tudna.

Petike ősz végén egy igencsak részletes belgyógyászati vizsgálatot követően befeküdt a transzplantációs osztályra. Az orvosok már nem láttak más megoldást, így csontvelő átültetésen kell átesnie a gyermeknek a túlélés érdekében. Még Petike azon játékeit is fertőtleníteni kellett, amelyeket a kisfiú magával vitt a kórházba. A transzplantáció előtt egy héttel kellett befeküdnie a gyermeknek az osztályra, aki ez idő alatt kondicionálásban részesült. Ezután sor került magára az átültetésre is.

Petike még fáradtabb volt, mint eddig, mintha hirtelen átszakadt volna egy gát és az árvíz mindent elpusztított majd elmosott volna. A szülei csak bemosakodás és teljes testükön steril ruhába öltözve léphettek be hozzá, naponta csak egyszer és csak egyikük a beteg súlyosan legyengült immunrendszerének védelmében. A kisfiú ugyanis allogén őssejt átültetésen^{*4} esett át, ami még nagyobb von maga után, mint az autológ transzplantáció^{*5}. A gyermeknek hat hétig kellett a kórházban tartózkodnia, igaz egyre javult az állapota, de nagyon gyenge, törekeny és kiszolgáltatott volt.

Immáron a szobája ablakán át figyelte a külvilág történéseit. A madarakat, a fákat, az esőt, a Napot, a koszos-mocskos épületeket, az autókat, a járókelőket és nem utolsósorban a többi beteget, akik haza indulva már éppen elhagyták a klinika épületét. Elképzelte, hogy majd mikor ő is kilép innen megcsapja a szmog... Talán még sosem hiányzott ennyire az autók bűze. Elképzelte, hogy mit csinálnak éppen a barátai és a családja, persze néha telefo-

non videó-chat-eltek együtt, de az torzította a hangot, a képet... torzította a valóságot.

Petike néha kisautózott, néha nem. Néha gyereknek érezte magát néha nem... Néha csak egy ölelésre vágyott volna, vagy csak egy biztató érintésre, de ez a steril világ megölte benne valamit. Az anyja egy látogatását követően, ahogy kilépett a nő a szobából Petike azon nyomban arra vágyott, hogy másnap ismét visszajöjjön. Néha azért beszélt egy-egy betegtársával is, de ilyenkor mindig megjegyezte: Vajon én is ilyen lélekűzöttként festek?

Magányában még a falhoz is beszélt, de volt egy ápolónő Lilla, ő volt a kedvence. Lilla néha mesélt neki a gyerekkoráról és az első szerelméről. Petike tudta, érezte, hogy Lilla nem véletlen lett ápoló... sosem mesélt arról, hogy mi lett végül azzal a fiúval tinikorukból, de Petikét ez cseppet sem zavarta, inkább csak megnyugtatta a tudat, hogy talán még sincsen egyedül. Nem volt átlagos gyerek hiába akart az lenni. Hiába akart szabad madár lenni, fájoan marta a tudat, hogy kalitkába zárta a sors. Mégsem hagyta eluralkodni magán a szánalmat és a sajnálatot. Olykor még tagadta is betegségét, ily módon átvészelve a helyzetet mígnem egyszer csak leesett az idei első hó.

Petike sápadt arcán világítottak kék szemei, ahogy az éppen az utcafrontra néző ablakából szemlélte az apró fehér pelyheket. Kis idő múlva becsukta a szemét és érezni vélte nyelvén a hideg pelyheket, arcán a csípős szelet, kezében a fagyott-fehér golyót. Képzeltetésének a mindenen átható gyermeki kacaj vetett véget, amit ő már olyan régen hallatott.

Meglátott egy csapat gyereket az utcán a hirtelen jött havat kihasználva kesztyű nélkül hócsatázni. Azt is látta, ahogy néhány járókelő mérgeződik a közterületen zajló játék révén, de Petike csak fáradtan mosolygott az elé táruló képen. Leesett az idei első hó. Petike úgy érezte az elmúlt, majdnem egy év alatt tíz év öregedett, vagy még többet. Arca pont olyan nyúzott volt és beesett, mint egy sokatélt bölcs férfié. Csak most ez a tapasztalatból származó tudás egy gyermekbe költözött éppen.

Az ablaknál állva észre sem vette, hogy Lilla belépett a szobába az uzsonnával háta mögött. Az ápoló a gyermekhez sétált és mellé állt. Petike a hóban játszó gyerekeket, Lilla a hóban játszó gyerekeket néző összetört kisfiút figyelte, kinek egy apró könnycsepp csurgott végig arcán. Petike nem is nézett a nőre, pedig talán még sosem vágyott ennél jobban egy biztató mosolyra. Nem volt ereje a nőre nézni.

Lilla tompa léptekkel kísért a steril boxból. A nő a konyhába vette az irányt és kinyitotta a személyzetnek fenntartott fagyasztó ajtaját. Kipakolt néhány ételes dobozt, hogy majd hozzáférjen a fridzsider hátulsó falához. Egy körme beletört mire egy tenyéryi jeget lekapart a fagyó hátuljából majd nehézkesen egy tojás alakú szabálytalan jég gömböt gyúrt belőle.

Petike még mindig az ablaknál állt, mire Lilla visszatért a szobába. A nő Petike mellé lépett és kedvesen arrébb tessékelte a gyermeket, majd kinyitotta az ablakot. Petike a könnyfátyolos tekintetén át csodálkozva figyelte az ápolót a kezében lapuló jeges golyót.

Lilla Petikének adta a kis jeges gömböt, majd füttyentett egyet az utcán játszó gyerekeknek, akik a hangra felkapva fejüket az ablaknál álló Petikét és Lillát vizslatták. Petike most tényleg érezte, amint a hideg marja tenyerét, majd miután Lilla rákacsintott eldobta a hógolyót.

Mindenki némán maradt, miközben a hógolyó, mint egy szabad madár áttörte a leszálló ködöt...

VÉGTELEN VERSEK

Jakab Boglárka: Repülőút Angliába...

Még a Földön vagyunk
A gép elindul
Csak úgy forog az agyunk
Aztán nekilődül

Mikor már száguld a repülő
Nézek és várok
Elkezdett emelkedni, csak ülök
Izgalmas, megkapaszkodok

Még mindig felfelé szállunk
Már nagyon elszédültem
Na, végre egyenesbe álltunk
Már alig érzékeltem hogy ültem

Fenn vagyunk a magasban
Viszonylag javult a hangulat
Néha kanyarodunk erre-arra
Dől a gép és a sok utas

Van hogy megrázkódik kicsit
Mint a magyar utak
Pedig a levegőbe nincs is
Ilyen igénytelen munka

Nahát, kezdek hozzászokni
Épp egy büfékocsi áll mellettünk
Van itt aztán minden falni
De mi magunkat már teleettük

Lenézek és elcsodálkozom
Ilyen minden felülről...
Csak a fényeket látom
Ahogy száll a repülő

Az elején többet lehetett látni
Mikor még közelebb volt a Föld
Utcákat, kocsikat jární
Meg a Holdat fönt

Egy-egy utca most is látszik
Ahol jó a közvilágítás
De ijesztő azt látni
Ahogy himbálózik a szárny

Kár hogy ilyen erős a világítás itt
Különben lehet tudnék aludni
Mindenki nagyokat ásít
Ez van ha valaki nyolckor akar indulni...

És a legérdekesebb gondolat
Lentről csak egy piros pont vagyunk
Hogy épp melyik ország az ottan
Abban mi biztosak nem vagyunk

Ha legközelebb este
Látok egy piros villogó pontot
Majd az jut eszembe
Valaki szédül pont ott

Azon mondjuk még mindig csodálkozom
Hogy innen látom a világítást
Mindent ami lent volt
Igaz apróban, de szép ám!

Egy óra eltelt
Még visszavan egy és fél
Ez is lassan megy el,
Hosszú lesz az esténk...

Az égben nagy a sötétség
Nem látom a holdat
Már fárasztó az ébrenlét
Szívesen néznék legalább csillagokat

Vagy aludnék ugyebár
De sajnós világos van itt
Meg a kávé is megtette a hatását
De cipőm már lehúztam, annyit

Jé, már nem látok lent világítást
Hol járhatunk vajon?
Anglia az útirány
Lehet a tenger felett vagyok

Vagy csak áramszünet az egész Földön
Érdekes ez a repülő
Sok érdekes gondolat jut eszembe
De lehet csak a kávétól pörgök

Közbe meg olyan fáradt vagyok...
De nem csak én merülök
Már használni kell a powerbankot
Kár hogy az engem nem tölt

De a vezeték is szórakozik már
Nem tökéletes az érintkezése
Azért mégiscsak lassabban merül ám
Csak kibírja az érkezésre

Az viszont jó kérdés mikor is érkezünk
21:35 van a jegyre írva
Hogy ez milyen idő, ez homályos nekünk
Az ottani, vagy a magyar?

Kinézek, ködös a kép
Varázslatosan néz ki
Nem látszik se föld, se ég
Ezt élvezem én is

Néha olyan mintha látnám a horizontot
Ahol az ég és tenger érintkezik
De lehet csak beképzelem, nem fontos
Elalszok már, vagy nem is

És most telt le a két óra is
Már csak háromnegyed
Kibírjuk már addig
Aztán alszunk reggel

Vissza már csak fél óra van
De még nem látjuk a Földet
A felhők fentről: Azta!!!
Milyen érdekesek...

Mindig más
Van lapos
Meg buckás
Durva nagyon

Most kanyarodunk
Bedugul a fülem
Már lefelé haladunk
Fú de sokat ültem

Lassan oszlanak a felhők
Habár ez Anglia...
Talán most épp nincs eső,
Hiába Anglia...

NORMÁTLAN NOVELLÁK

Pintér Illangó: Téli válság

„Írni akarok, írni akarok, ír-ni a-ka-rok! K-k-k!” – babrált idegesen a hajával Bea. Megint ott ült a kanapén, előtte a felnyitott laptopja, egy üres oldal a wordben és fent, bal oldalt a kurzor. Hevesen lecsapta a gép fedelét és odahúzta maga elé a füzetét. Kezébe vette a tollát és ingerülten kezdte rágcásolni a végét. De az oldal csupasz maradt.

– A francba! – egy hete fejezte be a legutóbbi regényét és azóta csak két novellát és három verset írt, semmi mást. Ma... ma meg még semmit, pedig már délután három óra volt! És tegnap sem! Vagyis de: előző reggel írt egy befejező versszakot egy verse végére.

Lassan becsukta a füzetét, hátradőlt az ülőkén és a tetejére támasztotta a fejét. Hatalmasat sóhajtott. Behunyta a szemét. Lassan a szemhéja alól egy könnycsepp bukott ki. Hogy lehet, hogy neki, akinek a keze nyomán csak úgy hullottak a szavak, mint a hópelyhek odakint, most semmi nem jut eszébe?! Az égvilágon semmi! Ráadásul azok a bunkó hangok a fejében sem hagyták békén...

Engedte a könnycseppeket végigfolyni az arcán. „Megtörve ült az erdei kunyhóban a rozoga ágyon. A könnyek szabadon patakzottak az arcán és a koszba mély árkokat vájtak. Előtte, a földön poros könyv. Ebben a pillanatban...” – mesélte magának. „Nincs ötletem, mi történjen ebben a pillanatban vagy a következőben!” – sóhajtott. „Mert nem is vagy igazi író!” „Hol van akkor a Kifogyhatatlan Múza?” – szólalt meg a fejében két hang is egyszerre csúfondárosan. „Elveszett!” – vihogott egy másik. „Na, ennyi pihenő idő mindenkire ráfér” – védekezett Bea. „Pihenőidő?! Inkább súlyos válság!” – torkolta le néhány hang egyöntetűen. „Jaj, fejezzétek már be” – állt fel Bea és kilépett a konyhába.

Unatkozva lépett a csaphoz. Engedett magának egy pohár vizet. A mosogatónak dőlt,

szájához emelte a poharat. Kortyolt egyet. A víz hűvös volt, Bea a pohár köré fonta az ujjait. Belebámult. A vízben tündöklött a lámpa fénye, homályosan még a tükörképét is látta. „*Valaki ült a bokor tövében és nézte őt. Körvonalait kiemelte a gyönyörű nap lemenő fénye*” – kezdte magában a következő történetfoszlányt. „Túl elcsépett” – szólt közbe egy fejében lakó hang.

– Csatt! – Bea földhöz vágta a poharat és viharosan indult a szoba felé. Megállt az ajtó keretének támaszkodva és bámulta a vastag, téli zokniba bújtatott lábujjait.

– Írni akarok! – gondolta. A hangok megint mocoogni kezdtek a fejében és érezte, hogy valami beszélésen török a fejüket. „Mivel kössem le a gondolataimat, ha nincs ötletem újabb szereplőkre és kalandokra?” – szegezte magának a költői kérdést.

Tekintetét tovább emelte a padlóra. Csavarta a szívét, hogy nem tud írni. Tekerte az agyát és tépte az idegeit. Alkotni szeretett volna, teremteni, létrehozni, szabadnak lenni, elveszni a történetek világában, ahol mindent ő határoz meg. Ha azt mondja essen, esik, ha nem, nem. Ha azt mondja havazzon, havazik, ha nem, nem. Ha azt mondja, van ihlete a szereplőnek, ha nem, nem. „De a való világban nem így működnek a dolgok...” – állapította meg.

– Ó, Istenem, miért nem adsz ötletet?! Miért kell így szenvednem? – emelte fel a tekintetét a szemközti fal előtt álló kanapéra rajta a füzetel és a lappal. Hangosan mondta ki a szavakat, miközben ismét könnybe lábadt a szeme. Itt lenne ez a téli, fagyos délután, egyedül, szabadon. Pont arra találták ki, hogy az ember írjon valamit egy bögre meleg kakaó mellett! Erre...

„Bénaaaa! Találj már ki valamit!” – mutatott neki szemárfület egy hang, ahogy az ablakra emelte fátyolos tekintetét. Ha nem lett volna a saját fejében, Bea biztosan leütötte volna. De így csak

összeszorította a fogát és érezte, hogyan megy föl benne a lüktető, fagyos, mégis teljesen forró pumpa.

„Isten nem arra teremtett, hogy egész nap csak írj” – szólalt meg most benne egy nem annyira bőbeszédű hang. „Igen, szolgálhatod vele. Igen, alkotni szép és jó dolog. De nem fog kaland eszedbe jutni, ha nem teszed ki magadat valós élményeknek!” „De...” – gondolata hangja elakadt.

Sarokba szorították megint ezek a hangok. Nagyon idegesítették. Kínosan érezte magát nézeteikkel szemben. Ki tudja, hogy igazuk van-e? Kik ők egyáltalán? „Meg kellene írni” – gondolta. „De ennek a regénynek, elbeszélőkölteménynek, drámának vagy minnek, ők lennének a központi kérdései.” „Az olyan kérdései, amikre te sem tudod a választ” – hurrogta le egy hang.

Bea megrázta a fejét.

Kint ismét szállingózni kezdett a hó, a szemközti domb tetején hóember állt. Az oldalon gyerekek szánkóztak, hógolyóztak, nevettek. „Milyen jó nekik” – gondolta az a bent kuksoló. „Ekkor elvesztette önuralmát és kirohant. Nem is emlékezett, mikor szánkózott utoljára...” – kezdett ezúttal bele a fejében az utóbbi, higgadtabb hang.

Engedelmeskedett neki.

Kiszaladt a konyhában, ügyesen átugrotta a kiborult vizet és a szilánkokat, mint a távolugró egy novellájában, majd ott termett az akasztónál felkapta kabátját, fejébe húzta a sapkáját, nyakába tekerte sálját. A cipzárját is menet közben húzta fel, ahogy becsapta maga mögött a könyökével az ajtót.

Kint a ropogós havon át futott a fészereg. A sarokban ott állt a rozoga szánkó, amin a jégvirág fogta össze a port. Bea kesztyűs kezével megpróbálta lesöpörni róla, de sikertelenül, így rajta hagyta. Megragadta a járgány madzagját és elkezdte kifelé az utcára húzni az udvaron keresztül.

– Hé! Várjatok! – kiáltotta a gyerekeknek, akik épp a nagyobbik szánkózó helyre igyekeztek. – Jövök én is!

Közben elragadta a kinti meseszép, csipkefehér táj hangulata. Északi-sark, Mikulás, advent, karácsony, a kisded Jézus – tolultak fejébe a

fogalmak mind egyszerre és máris megbocsátott az őt bosszantó, kéretlen hangoknak, hiszen igazuk volt: neki most ki kellett jönnie ide, a tiszta jégvilágba megélni a teremtettség és teremtés csodáját, megtapasztalni a valóságot, hogy később olyat írhasson, ami az emberi lélek mélyéig hatol felemelve az olvasót az égbe.

Pintér Jávor: Trombitaszóval

(Igaz történet alapján)

Valamire a nénik, bácsik és a családom nagyon készült. A házak széle sok színben villogott, ha kiléptünk sötétben az utcára. Sokat mondta Anya, hogy karácsony lesz hamarosan, és hogy mi az, de nekem csak az maradt meg belőle hogy Jézus fog jönni. Amikor ideér, akkor pedig ajándékot kapunk. Jézus eljövetelét jól megjegyeztem, hiszen az egyik kedvenc énekemben is az volt, hogy „Jézus jön”, így nem értettem, mi ebben annyira a különös dolog, hogy minden testvérem meg Anya is csak erről beszél. Ha néha buszoztunk valamit venni a boltba, akkor a sok ember is csak ezt hajtotta:
– Karácsony, ajándék, ünnep!

Számomra érthetetlen volt ez az egész hajsza. Testvéreim papírokkal bögyöltek naphosszat.

Ragasztottak, vágta, titkolóztak, elzavartak, ha közeledtem. „Titok, nem nézheted meg, csak karácsonykor!”

Egyik nap nagy meglepetésemre, miután egy időre testvéreim elmentek valahova, izgatottan, téli kabátban, fűrésszel a kezükben oda, ahova nem mehettem, (mert „ehhez még túl kicsi vagy” indokolták), Apa egy nagy fát vontatott be. Mindenki drukkolt, hogy a fenyőt sikerüljön bepréselnie az ajtón. Be! Be, a házba!

Semmit sem értettem már. Mindenki megbolondul mostanában? A fáknak az erdőben van a helye. Amint a szobába lett állítva, elkezdtem taszigálni.

– Mit csinálsz?! – ripakodott rám ekkor Anya. –

Magadra döntöd! – kiáltott felháborodottan. Ekkor már nem tényleg nem tudtam, nem értettem semmit sem. Hangosan sírni kezdtem és kalimpáltam kezeimmel. Nem tudtam még rendesen beszélni ekkoriban, két éves múltam. Most először egyáltalán nem jöttek számra a szavak, annyira megzavarodtam.

– Mi a baj, kicsim? – kérdezte Anya könnyeimet látva. Ölbe vett.

– Fa ki erdőbe!

Anya elnevette magát.

– Ez egy karácsonyfa! Ez alatt lesznek az ajándékok! Meg majd feldíszítjük szépre! Itt marad velünk egy ideig. Ez az Élet Fájának a jelképe. Az Élet Fája a Mennyei Jeruzsálem mindig termő, gyógyító növénye – magyarázta kedvesen.

Annyit értettem meg, hogy a fa bent lesz és ajándékok lesznek alatta.

Másnap reggel evés után a fát tényleg feldíszítettük. Egyik testvérem a tetejére egy nagy csillagot tett. Én az alsó ágakra aggattam a díszeket. Szépen tele lett. De nem néztem elégedetten művemem.

„Ez így nem jó” – gondoltam. „Ha ez egy ajándékfa, nekem nem elég a közös. Nekem saját kell! Azt én akarom díszíteni, egyedül!”. Egészen elmerültem a gondolatban. Elgondolkodva álldogáltam, aztán hangosan ennyit mondtam.

– Akarok. Nekem is – mutattam a félig kész fenyőre.

Eltartott egy darabig, míg a nagyok megértették véleményemet. Akkor magyarázni

kezdtek, hogy nem így van ez, de engem nem érdekelt az érveik. Kétségbe esetten ordítani kezdtem. Egészen addig, amíg hoztak nekem egy külön, kicsi fát. Az enyémet! Szégyellősen, de boldog szívvel díszítettem fel.

Este testvéreim a barkácsolt dolgukat kitétték a fa alá, aztán Anya kiküldött minket gyerekeket, meg Apát, hogy az ő ajándékait is kitegye a fa alá. Utána ő is kijött. Kint sétáltunk a szép fények közt, a kivilágított faluban, hogy Jézus is elhozza az ajándékait. Aztán Anya így szólt:

– Bemehetünk. Már biztos meghozta Jézus is az ajándékokat!

Én végképp nem értettem semmit.

– Nem bemenni! Még nincs trombita! Elefántok hol?

Döbbsen néztek rám. Ők engem nem értettek. Sírni kezdtem. Még nem láttam elefántot élőben. Annyira szerettem volna! Nagyon megijedtem. Mégsem lesz semmi különös?

– Nincs trombita! Baj, baj! – zokogtam.

Körülálltak, vigasztaltak. Aztán nővérem a homlokára csapott:

– De anya! Arra gondol, hogy „Jézus, Jézus jön, Ő trombitaszóval jön a felhőkön” – dalolta.

Elnevették magukat, aztán megtanították nekem, hogy nemcsak az elefántok, hanem az angyalok is tudnak trombitálni...

VÉGTELEN VERSEK

Jágerné Krujber Ramóna Kitti (17 éves szerző): Túl korán

Túl korán nőttem fel.
 A gyerekkor el sem búcsúzott, csak kicsúszott a kezemből,
 mint a homok, amit markol az ember,
 mert fél, hogy semmije sem marad.
 Annyi mindent akartam még csak nevetni, futni az esőben,
 érezni, hogy könnyű vagyok,
 nem pedig terheket cipelni, amik nem is az enyéme.
 Az emberek jönnek, mennek,
 mint vonatok az életem állomásán.
 Mindegyik hoz valamit, és mind elvisz egy darabot belőlem.
 Már nem tudom, maradt-e bármi, ami az enyém.
 Dühös vagyok.
 Dühös, mert nem kértem ezt.
 Nem kértem, hogy erős legyek,
 mielőtt megtanultam volna, mit jelent gyengének lenni.
 A múlt a vállamon ül,
 a jelen megfojt,
 és a jövő... mintha nem is hívna már.
 De mégis valahol mélyen van bennem egy halk hang,
 ami suttozja:
 "Egyszer könnyebb lesz."

Vörös Virág: A könyvek hegyén

A könyvek hegyén fekszem, s olvasok én,
 Minden lap számomra egy új remény.
 A betűk nekem táncolnak, mint a fény,
 S ez igazi varázslat – olyan, mint a csillagos éj.
 A könyv állandó jó barátom nekem,
 Minden történetben kincsemet lelem.
 A lapok között sok mindent felfedezek,
 Nagy titkokat tudok meg – pedig nem is kérdezek.

A hegyek tetején tovább olvasok,
 Mesevilágban álmodozok.
 Tudom, hogy minden könyvvel egy új csoda vár,
 A képzelet szárnyán szállok már.

Jakab Bogilárka: Téli köd

Körülnézek, de alig látok akármit,
 Fogalmamsics előttem mi áll itt.
 Minden homályos, fehér,
 Köd van, mi mindenhova elér.
 Szürkés táj, sűrű köd,
 Minden gondolatom ideűzött.
 A hidegbe, kintre,
 Egy emlék leinett.
 Homályosan látszanak a fák,
 Hóval szórt minden ág.
 Nézném órákig, de fádom.
 Pedig régi kép amit látok.
 Gyorsan elrohanok arrébb,
 Van valahol egy épület, hajlék,
 Ha megtalálom, bemegyek.
 De az emlék hamarabb elrebbent.

Gulyás Panna: Karácsony

Közeleg a karácsony, jaj de jó,
 Hó borítja vastagon az ágakat,
 S házakat is fed puha hótakaró.
 Ó, szaladó őzek lábnyoma a hóban
 Valóban téli hangulatot idéz.
 Kinéz egy gyermek az ablakon,
 S kandalló tűzének fényénél itt-ott
 Csillog-villog a fán a dísz és csengő.
 Eljő hamarosan a Szenteste,
 Szeretet járja át a szobát s konyhát,
 Mondják egymásnak: Boldog karácsonyt!
 Varázsolt az arcokra mosolyt és nevetést,
 Szeretést és reményt az ünnep.

MEGÉLHETŐ MESÉK

Novák Benedek: Sebi és barátja

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy kicsi halacska, Sebi. A gyorsaságáról kapta a nevét-Sebesség. Egy olyan folyóban lakott, aminek a vége a tengerbe torkollik. Az apja nagyon féltette, mert a víz gyors sodrású volt és hideg. A víz mély is volt és a halacska nem tudott volna visszajutni, ha egyszer kiúszik a tengerre, a sodrás miatt.

A halacska aranyszínű volt, az apja bármelyik percben meg is láthatta volna, de attól félt, ha egyszer gyorsan elúszik, akkor még az arany fényét sem tudja meglátni. Még csak öt éves volt. Az apja azt is tudta, hogy mindig tervet készít, hogy kiszökhessen.

Onnan tudta, hogy kihallgatta egyszer őt. Egy másik halacska az apjával ment és éppen a tenger felé siettek, amikor talákoztak Sebivel. Amikor odaért a másik halacska, Pista az apjával, elmondta neki a szökési terveit Sebi. Amíg az apuka halak beszélgettek, Sebi apja meghallotta miről suttognak a kis halak. Sebi azt gondolta, hogy ők barátok lesznek és szerette volna, ha valaki vele tart. Jól is gondolta, mert a barátság kialakult. Pistának annyira tetszett, hogy ott nagy víz van, hogy el akart menni vele. Az apukák annyiba bele is egyeztek, hogy Sebi egy napra ott maradjon náluk. Sebi apukája a lelkére kötötte, hogy ne rosszalkodjon, ne bújjon el és ne menjenek ki egyedül sehova. Úgy gondolta, biztonságban van. Hazaértek, Sebi és Pista rögtön Pista szobájába siettek. Ott megbeszélték a szökési tervet, hogy majd reggel elindulnak és azt mondják Pista apukájának, hogy hadd játszanak kint az udvaron. Pista apukája ugyanis feltalált egy olyan helyet, ami úgynevezett kert volt.

Úgy van megcsinálva, hogy kerítésnek össze volt kötve egy vasajtó. A vasajtó mögötti terület volt a kis vízi birodalom, kövekkel kirakva.

Szóval ide kérdezkedtek ki. Kitalálták, hogy nem kint játszanak, hanem elsöknék. El is jutottak a tengerhez. Ez a kis halacska mindig is, mindig is le akart úszni abba a tengerbe. Úgy érezte, hogy ott több barátja is lehetne, de az apja korábban nem engedte, mert féltette, nehogy valaki sérülést okozzon neki, vagy bekapja.

Legjobban a cápától féltette, mert ő már tudta, milyen az a cápa, milyenek a fogai, milyen a szája. Onnan tudta, hogy egyszer már a barátjával kiúszott a

tengerbe, csak a cápa is ott volt a közelükbe és meg is látta őket. Rögtön be is akarta őket kapni, de semelyiküket sem sikerült megennie. A cápa bizonyosan azért nyitotta ki a száját, mert tuti biztos volt abban, hogy bekapja őket.

Olyan biztosak voltak benne, hogy ők szabadok, hogy villámgyorsan be is úsztak messzire. Nem vették észre, hogy ugyanaz a cápa, aki meg akarta enni Sebi apját, a közelükben úszott. Ennek a cápának volt a farka végén egy seb. Azt úgy szerezte, hogy egyszer egy halász meglátta a cápát és egy lándzsát vett elő, amit tartogatott.

Be is dobta a vízbe, de a lándzsa csak egy kicsi karcolást ütött a cápa farkán, de az is nagyon fájt neki. El is úszott gyorsan, nehogy még egy lándzsát kapjon a testébe. Ezért szalasztotta el a reggelit a cápa azon a napon. A reggeli pedig nem más lett volna, mint Sebi apja.

Sebi tudta az apjától, hogy ennek a veszélyes cápának a farka végén van ez a seb, de nem látta, mert háttal úsztak a vérszomjas fenevadnak. Olyan lassan és hangtalanul követte őket, hogy se nem látták, se nem hallották. Hirtelen a nagy fogait kitátotta és bekapta Sebiéket. Olyan mohón kapta be, hogy nem is rágta meg őket, hanem egyben lenyelte. Sebiék furcsállták, hogy mi ez a nagy sötétség hirtelen. Ezért mindig nekimentek a fehér óras gyomrának belülről. Azt hitték, hogy a víz koszolódott be, ezért van olyan sötét, hogy nem látnak semmit. A cápa furcsán elkezdett táncolni, mert akkora erőt adott bele, amikor ki akartak jönni, hogy az a cápa testét mozgatta. A cápa közben eljutott a tenger közepéig, hasában a halacskákkal.

A tenger közepén egy cápakirály lakott, akinek a sérült farkú a szolgálja volt. Furcsállta ő is, miért táncol ez a cápa. Csak nem zenét hallott? Rögtön be is bújt a többi szolgálja cápa a tenger fenékre, hogy ne lássák meg az emberek. Mert azt tudta a cápa király nagyon jól, hogy a szolgálja farkát az ember sebesítette meg, akihez a zene is tartozik és ő maga is nagyon megijedt. A cápa csak tovább táncolt addig, addig, míg a király furcsállta, hogy ilyen jól hallja még a zenét, amit ő pedig egyáltalán nem. Azt hitte, hogy ez egy olyan zene, amit ő nem hallhat, csak az a cápa. Azt is hitte, hogy az emberek olyan dolgokat feltalálnak már, hogy zene, amit a cápák nem hallhatnak, csak valamiért a sérült farkú. Meg is ijedt, hogy rossz a

hallása. Rögtön hívta a cápafél rendelőt, hogy elmehessen hozzájuk. Megadták az időpontot, ez a cápakirálynak pompás volt.

Remélte, hogy reggel már jól fogja hallani ezt a jó kis ritmusos zenét, amire táncol a cápa. Ő is táncolni akart vele, pedig félt is a zenétől az emberek miatt. Reggel el is indult a rendelőhöz. Reménykedett, hogy újra olyan füle lesz, mint régen. Meg is vizsgálták a rendelőben, mondták, hogy semmi baja a fülének. Haza is ment a cápakirály. Megkérdezte a szolgáltótól, aki még mindig táncolt, hogy milyen zene az, amit ő nem hallhat. Meg is mondta nagy nehezen, hogy kettő kis halat bekapott. Csak úgy kapta be, hogy még élnek és ki akar szabadulni. Most már a királynak is összeállt a kép, hogy ki akarnak jutni, és csak döngölik az ő szolgájának a testét. Ő is be akart kapni halakat, hogy megtanuljon táncolni. Azért akart megtanulni, mert ahogy meglátta, milyen ez, biztos volt abban, hogy nagyon jó érzés lehet ez a játék. Úgy sikerült, hogy csak sós vizet kapott be, amitől rossz lett a gyomra. Igaz nem olyan volt, mint a tánc,

de reggelre meggyógyult.

A sérült farkú végül el tudott nehezen aludni. Annyira horkolt, hogy véletlenül felbűfizte és kiköpte a halacskákat a testéből. A halacskák észhez tértek, gyorsan visszaúsztak a folyóig. Mivel az édesvízi halacskák nehezen mozogtak a sós vízben, úgy tették meg a hazafelé vezető utat, hogy a szeretet fonala, ami a családjukkal köti őket össze, az húzta őket vissza az otthonukba. Úgy működik, mint a mágnes. Pista apja meglátta Pistát, rögtön odaúszott hozzá és jó meleg teát adott neki. A tea után, megdorgálta Pistát. Ugyanezt tette Sebi apja, csak ő banános pogácsát süített neki, finom, édes teát pedig hozzá.

A sebzett farkú cápa megtanulta, hogy ne egyen többet halat. Azóta emberre vadászik. A cápakirály még most is meg akart tanulni táncolni, ezért mindig halacskákra vadászott. Neki csak a gyomorrontás jutott, mert mindig csak a sós vizet nyelte. Hát így történt, hogy a halacskákat nem eszik meg a cápák, de az embereket igen. Vége.

VÉGTELEN VERSEK

Gulyás Panna: Karácsonyi macskatasztrófa

Karácsony van, fénylik a fa,
Na de hol van a kiscica?
Bemászott a fába, mert
Ott sok karácsonyfadíszre lelt.

Miközben a fában csücsült,
Arcocskájára mosoly ült.
Jaj de butuska a cica,
Mert a következőket mondja:

„A karácsony a kedvenc ünnepem,
hisz az összes jutifalit megehetem.
Felállítják a karácsonyfát,
S csillog úgy, mint a mennyország.

Én is dísz akarok lenni,
Nyau nyau, lehet menni.”
Hiába mondták: ne, cica!
Istenem, most dől a fa!

Gulyás Panna: Karácsony hava

Újra zúzmara csillog az ágakon,
Gyenge napfény tündököl a házakon.
Az egyik legszebb hónap a december:
Az udvaron már vígan áll a hóember.

Vastag hótakaró borítja az utcát,
Mindenki feldíszíti a fenyőfát.
Ó, de csodás ez a mézeskalácsszag!
Karácsonyfa tetején fénylik már a csillag.

Ilyenkor mind boldogok az emberek,
A nagyszobát betölti a szeretet.
Mosolyogva sétálnak az utakon,
A világra telepszik a nyugalom.

Suki Ottó Kristóf: Láncra vert szárnyak

Szeretném szíved ketrecbe zárni,
ott őrizni, hol nem lát minket senki.
A világ összes fájdalomától messze
védjem őt, ha kell, megkötözve.

Köré hajlítanám az acélrácsokat,
mint az éjjeli égbolt a csillagokat.
Ne lássa a földön tomboló vihart
amelyet az ember már kicsavart.
Én leszek a kígyó, mely köréd tekereg,
s szemed minden könnye reám csepeg.
Ha érted jön valaki, rá vettem testem,
csak hogy egyetlen csillagom mentsem.

De mi van, ha én leszek pusztító?
A szívében mélyre egyre csak hasító?
Ha ketrecem nem védi, inkább bántja,
s könnye rácsokra csordul bánatába.

Ó, hogy őrizzelek, hogy szeressek,
ha magam vagyok, ki téged sebez meg?
Lelkem láncra lenne mindig a tiéd,
de te sírnál, míg én mondom: ne félj.

Talán szabadon kéne, hogy szállhass,
szeretni nem börtön vagy fájdalmas.
De megtartalak, még ha üvölt az ég,
mert nélküled nem lennék semmiség.
Tudom, én vagyok a súly, mi lehúzó,
s a sötét kés, mely testeket nyúzó.
Én mégis láncot teszek kezeidre,
de ha kell, csókot is adok sebeidre.

Ha a rács téged valahogyan mégis öl,
végig fogom nézni, ahogyan összedől.
Ha szemedből kihull a lángnak ereje,
akkor is enyém lesz lelked mezeje

Mert mi mást jelent szabadnak lenni
Minthogy a másikat holtig szeretni?
Levetkőzni minden egyes börtönt,
Levetkőzni az összes ösztönt.

Én vagyok a szabadság neked,
S halkan suttogom nevedet.
Velem kell, hogy legyél örökre,
Válasz vagyok minden kérdésedre.
Ketten leszünk, ketrecünk síri csend,
hol szeretet is gyilkosként pihen.
Mert nélküled én nem létezhetek,
ha te elmész, én is veled megyek.

MEGÉLHETŐ MESÉK

Novák Adél: Karácsonyi falvak

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy manó. Ő tudós manó volt. Volt neki gyémántja, mindenféle üvegben volt mindenféle bájital. Volt varázsgyémántja is, ami minden lánynak nagyon érdekes, gondolatok bele... És hát mindenkinek érdekes – így van – férfiaknak is.

És képzeljétek el, hogy volt kettő barátja, egy fiú és egy lány. A lány volt iskolás, a fiú volt óvodás. A lányt úgy hívták Szonja, a fiút úgy hívták, hogy Péter. És képzeljétek el, ezek manók voltak – hát ugye – mert ez egy manóvilág volt.

Egyszer kinyitotta a 120. oldalon ez a tudós manó a könyvét. Tyű, de hát ez nagyon érdekes volt. Azt írta, hogy megállt az idő. Vagy hát úgy érte, hogy ahol most vagy, az minden megállt. Szóval hogyha most alszol, akkor úgy is maradsz. És hát igen, ősz volt, de már télnek kellett volna lennie. Manóországban nagyon, nagyon, nagyon nagyok a hópelyhek. Van jégcsap, de akkorák, hogy el nem bírod képzelni. De képzeljétek el, hát most nem.

Most csak levelek hullottak, mókusok ugrándoztak a fákon, makkok kopogtak a tetőkön, diók potyogtak. Mindenféle növényt fújta a szél, és őszi eső esett.

– Hát ez nem pontosan a tél – állapította meg ez a nagy tudós manó. – Szólnom kell, hogy hahazajön Péter és Szonja, hogy mi történt. Ők az egyetlen barátaim.

Hát így is lett. Hazajött Péter és Szonja, de hát az történt, hogy nagyon megijedtek.

– Mi lesz velünk? Mi lesz velünk? Ó, jajj, hogy fog sütni a nagymamánk mézeskalácsot? A karácsonyfa... most nem bírjuk majd kivágni őket, hogy szépre nőjenek? Úristen – kiáltozott Szonja.

Péter csak a hasát simogatta.

– Nem lesz finom mézeskalács, meg nyalóka? Hát ez a legjobb a karácsonyban. Meg a sok ajándék, hát persze... Férfi vagyok, ezt kell mondanom, mert akkor nem leszek az – mondta Péter.

Hát siránkoztak-rimánkoztak a gyerekek, amíg le nem állította őket ez a tudós.

– Ejnye gyerekek! Miért csináljátok ezt? Bárki meg bírja tenni ezt a varázslatot. Hogyigen... szóval, hogy így visszajöjjön az idő és tél legyen. Jó? Most igazából

december van, csak igen, ősz lett most, mert megállt az idő. És igen gyerekek, bárki megcsinálhatja. Akár még ti is. Te, Péter négyévesen is megoldhatod! Te, Szonja nyolcévesen is megoldhatod bárhogy. Nyugodjatok meg! Most egyelőre nálam maradtok, megnézzük a bájitalokat, a gyémántokat.

Ha azok nem segítenek, menjetek, sátorfát is rakjatok és utána pedig majd így ő... hát igen... szóval... akkor majd próbáljátok feltalálni! Szonja, te már hát ugye tanultad iskolában, hogy hogy kell normálisan varázsolni. Ugye Szonja? – mondta mérgesen.

– Igen, igen, tanultam.

– Hát akkor Szonja, figyelj! Pétert tanítsd meg normálisan, mert ő még nem tud. Óvodás. Csak hall a varázslásról. Az óvónénije jól tud, de nem meri bemutatni ezeknek a pici, pöttöm gyerekeknek. Úgyhogy, most te leszel szinte az óvónéni, aki bemutatja, úgy képzeld el!

Hát holnap reggel lett. Indul Szonja és Péter. Vittek magukkal sátrat, vittek magukkal ennivalót, hátizsákot, mindenféle varázsszert hozott Szonja. Volt bent a hátizsákban banán, édesség, nápolyi szelet. Volt odabent sajt, kifli, májkrém, vaj, tejföl, ami csak kell. Volt nekik egy kinyitható asztaluk, azt is magukkal vitték, hogy ha megeheznek, meg tudjanak teríteni. Szonja még virágot is hozott, hogy szép legyen az asztal, meg hát egy asztalterítőt. Péter, ő egy kék macimintás sátrat hozott, Szonja pedig egy virágos lilát hozott. Volt mindenkinek párnája. Szonjának volt egy báránys párnája, ami csillagos, Péternek pedig volt egy szép, szép, szép tűzoltós. És képzeljétek el...

Hát megpróbáltak mindent, mindent, mindent és hát igen... és nagyon nem sikerült, amíg végre azt nem találták fel, hogy egyetlenegy hópéhely lehessen. Le is esett egy, de csak egy. Mondom, hogy egy, jó? És képzeljétek el, hogy akkor Szonja felvisitott.

– Péter nini, egy hópéhely! Ez egy csoda! Nézd, Péter!

Péter is elámult. Szonja egy üvegbe berakta és fagyasztóval lefagyasztotta, hogy nehogy elolvadjon az a hópéhely.

– Ez még kellhet nekünk Péter, tudod. Most egy erősebb bájitalal, de ugyanazzal, megcsinálom ezt, jó?

Hát megcsinálták. Most csak makk esett.

– Hű Péter! Ez nem mehet így tovább! Péter, szedjél nekem füvet! Nem akármilyet, tudod te, milyet! Aktom mumiszt.

– Igen, szedek aktom mumiszt – mondta Péter.

Hát, ment, ment a szép rétre. Mókusok ugrándoztak, olyan szép volt, Péter elámult. Aztán pár óra múlva elő kellett venni az esernyőt, mert zuhogott az eső. Visszaszaladt Péter, mert villámlott is, és dörgött is. Szonja is megijedt és bebújt a lila virágos sátrába. Péter is megijedt, ezért ő pedig a szép macis kék sátrába bújt el. Mindenki magára húzta a takarót. Szonja magára húzta a betűs takaróját és ráfeküdt a bárnyos, csillagos párnájára. Péter ugyanazt csinálta, csak ő a tűzoltós párnájára feküdt rá, magára húzta a varázslósat... vagy hát a varázslós takaróját. Megijedtek, rettegtek, pár könnycsepp is kiesett Szonja szemén. Elkezdte fújni az orrát. Hát nini, mi jött az orrából? Nem takony jött, meg fika, hanem egy hópehely.

– Hű Péter, hópehelyt fújtam ki az orromból. Hát ez hogy lehet?

– Nem tudom.

Szonja elgondolkozott nagyon, nagyon erősen. Még a könyvében a 80., 150. oldalon is belenézett.

– Hát mi lehet ez?

Aztán amire megnézte, elolvasta, rájött, hogy már kezd téli hideg lenni. És kinézett és kettő hópehely kiesett. Visítva, örömmel szaladt oda a zacskójával. Megfagyasztotta ugyanúgy, és betette és már három hópehelyet szedett össze.

– Ez nagyon jó! – kiáltotta fel.

Odaszaladt Péter is.

– Tényleg, tényleg, tényleg, ez nagyon jó! Gyerünk, gyerünk! Ja, nem hoztam a telefonom.

– Én sem – mondta Szonja.

– Hát igen, jó, ez nagyon király, Szonja!

– Ezért fújtam ki hópehelyeket az orromból, mert hideg van már.

Erre kipróbálta Péter is. Neki is hópehely esett ki.

– Háhhh, ez vicces.

Ezzel sokáig játszottak, amíg az nem történt, hogy Szonja meglátott egy rénszarvast.

– Nini, Péter nézd, ez egy rénszarvas, mint a Mikulásnak a Rudolf!

Tudjátok ki az a Rudolf? Az a Mikulásnak a rénszarvasa.

Hát szaladt oda Szonja megsimizni Rudolfot.

– Rudolf, szia! állítólag bírsz beszéni.

Hát nem bírt beszélni, csak hümmögött.

– Hmmmm, hmmm, hmmm.

Hát igen, Szonja elkezdett sírni.

– Miért nem vagy te a Rudolf?

– Hühü. Azt hittem, a Rudolf vagy.

– Nem, én voltam az.

Nem, nem ő volt az. Erre:

– Nem lesz karácsonyunk? – hüppögött Péter is.

– Jól van, nem baj, bújjunk be az ágyba és aludjunk, mert már későre jár!

Ránézett Szonja az órájára. Tényleg az volt. Hát elaludtak. Némi kis altatódalt is énekeltek egymásnak. Aztán mély álomba merültek, úgy aludtak, mint a bunda egész reggelig. Szonja megnézte gyorsan, hogy a zacskójában még ott vannak-e a hópehelyek. Ott voltak biz ám. Hát igen.

Szonja, amíg aludt Péter, sült répát csinált sült sajttal, meg sült banánnal és rakott oda egy kis melegszendvicset. Még odatett egy kicsi kicsi, nagyon pici salátát is, mert ő szereti, de Péter nem. Péter a gombát szereti, ezért gombát is rakott persze oda persze sülni. Aztán jó nagyot reggeliztek. Rózsát is tett ám az asztalra Szonja, hisz ő egy egész elegancia. Mindig el akart menni Franciába, a randevús városba. Elképzelte, hol ott a naplemente előtt van és az Eiffel tornyot nézegeti. És elképzelte. Csak arra ébredt, csak arra nyitotta ki a szemét a nagy képzelődésben, hogy jó nagyot ásított Péter.

– Á, mi van itt? Haaaa. Mi ez a jó illat? Tán a Mikulás jött, nem Szonja?

Hát erre elkezdett egy picit hüppögni, de aztán befalta. Péter tudjátok egy picit olyan, hogy mindent megesz. Hát igen. De Szonja észrevett egy pingvint.

– Ez is télnak a jelentése. Nini, nézd csak, pingvin. Haha. Ez jó. És ahogy pingvin elment, pingvin nyomán jégfagy lett.

– Hahhhh, nézd meg Szonnnja! – csodálkozott Péter.

Szonja is megijedt, először bebújtak mind a ketten az ágyukba, aztán a fejüket kidugva odamentek. De Szonja szaladt, két copfja csak lobogott a nagy szélben.

– Hű nézd! Lehetséges, hogy a Mikuláshoz megy? Na elő kell készítenünk mindent. Rakjunk be kulacsot és mindent. Kövessük a pingvin lábnyomát, ami a jégben van.

Hát jó, követték, követték, egyre csak követték, míg nem rá nem találtak egy jégpalotára.

– Huh, ebben lakik Mikulás?

Bemerészkedtek, ajándécsomagokat láttak. Hőemberek álltak odabent, jégszobrok voltak, gyönyörű szép piros plédek és gyönyörű szép szék. Voltak ott festmények mindenféle Mikulásról. Szonja elámult, milyen szép ez a hely. Rózsák díszítették és csillagok.

– Gyönyörűszép! Hát ez ilyen szép? – csodálkoztak mind a ketten.

Táskájukból kivették az ételt és félénken beleharaptak a szendvicส์ükbe. Aztán pár korty vizet is ittak, mert hát nagyon megijedtek, hogy most hol vannak. Ezért képzeljétek el, hogy az történt, hogy találkoztak egy hóemberrel. A hóember megszólította őket.

– Sziasztok! Mit kerestek gyerekek? Tán Mikulást? Mert Mikulás késlekedik, megállította az időt, hogy a gyerekeknek még majd hozzon ajándékot. Csak azért állította meg tudjátok az időt, mert késlekedik és nem akarja, hogy szomorúak legyenek a gyerekek. De fog jönni ajándék, képzeljétek el. Öt perc és már el is indul.

– Aztaaa! – Szonja elámult és Péter is.

– Hát menjünk! Megnézhetjük? – kérdezték meg a hóembert.

– Persze kis drágáim! Először egyetek egy pici levest!

Megették a gombalevest, aztán pörköltet ettek, aztán szájukat nyalogatva tovább indultak a túrúra. Hát a hóember 156 lépcsőfokra felvezette őket, aztán egy hosszú folyosón végigmentek, aztán még öt lépcsőfokkal feljebb mentek, aztán egy csigalépcsőre értek, ott mentek körbe-körbe-körbe, míg fel nem értek. Ott is egy hosszú folyosó volt, bekanyarodtak bal oldalra, és ott pedig egy kendővel elterített hely volt. A hóember azt mondta:

– Gyertek ide! Egy kicsi lámpás is kell.

Elővett a zsebéből hármat, aztán adott Szonjának és Péternek, azzal ő is megfogta és meggyújtotta őket. Mentek befele a kendőn túlra. Hát nini, meglátták a mormolós hangot.

– Jajj Rudolf, ejnye-bejnye! Miért nem fényezted ki a patkódat?

Aztán beljebb léptek. A gyerekek elámultak.

– Mikulás, te vagy az?

– ÖÖ. Sziasztok gyerekek! Nem vártalak titeket. Honnan jöttetek ti? Manók vagytok?

– Igen, manók vagyunk ám. Azért jöttünk el, a rétről jöttünk...vagy hát Manóországból, Manófalváról, mert hát képzeld el Mikulás, hogy az történt, hogy megállt az idő.

– Igen, én állítottam meg, tudom.

– Hát igen...Melyik az az ajándék? – mormolta Péter.

– Jajjj, ne már! – mondta Szonja. – Bocsánat Mikulás, tudod ő az öcsém, és azért eléggé kapzsika,

hmm mondhatom.

– Hát nem baj, megmutatom nektek az ajándékokat.

Azzal elővett egy nagy zacskót. Abból kivett kettő ajándékdobozt. Rá volt írva az egyikre: Péter, a másikra: Szonja. Szonja nagy boldogan kibontotta az övét. A Péter még fel is kiáltott.

– Haha! Meglett az ajándék! Van ajándékom! Ha!

Azzal kihúzott Péter egy autót és grafitceruzát és egy mozijegyet. Szonja is elámult. Kapott almát, egy kis nyalókát és kapott egy plüss mackót.

– Ez olyan szép ajándék, köszönjük Mikulás! – köszönték meg mind a ketten egy hangon.

– Tudjátok mindenkinek majd jön az ajándék. – mondta Mikulás kedves, mély hangon azért, mert hát már ő idős.

– Szent Miklós vagy, ugye? – kérdezte boldogan Szonja.

– Igen, én vagyok az. Pár ezer évvel ezelőtt én még a szegénynek vittem ajándékot.

– Hű, tanultunk történelem órán rólad – kiáltott Szonja fel. – Jaj, bocsánat, hogy hangos vagyok – kért elnézést.

– Semmi baj, semmi baj! – nyugtatta meg Mikulás. – Azzal mentek is.

– Haza akarjátok, hogy vigyelek titeket? – mondta Mikulás.

– Igen ki akarjuk próbálni a szánt!

– Hát jó, akkor indulás!

– De várjál Mikulás, mi még gyorsan visszaroohanunk a rétre. Összepakolunk, beletesszük mindegyiket a hátizsákba. És utána majd parkolj le a rétnél, ahol öt virágszál van, és ott majd mi így várunk téged.

– Jól van – mondta Mikulás, azzal még elkezdett készülni.

A gyerekek nagy boldogan rohantak. Szonjának a két tincs a hajában csak úgy lobogott, a pom-pomos fülhallgatója pedig ott volt rajta a Péteren.

Képzeljétek el, hogy Péter és Szonja nagyon boldog volt és az történt ezután, hogy hát ott állt meg a Mikulás. Felszálltak és a szánon mentek Manófalvára. Ott letette őket a Mikulás és adott egy manófalvás dobozt. És azt így a gyerekek fogták és azt csinálták, hogy hazamentek. Mindenkinek szétosztották.

És ez történt. Vége

VÉGTELEN VERSEK

Gulyás Panna: Újév

Mindjárt jön az új esztendő,
Elmegy ő faluba, városba.
Száz orca nézi az óráját,
Nahát, mindjárt éjfél lesz.

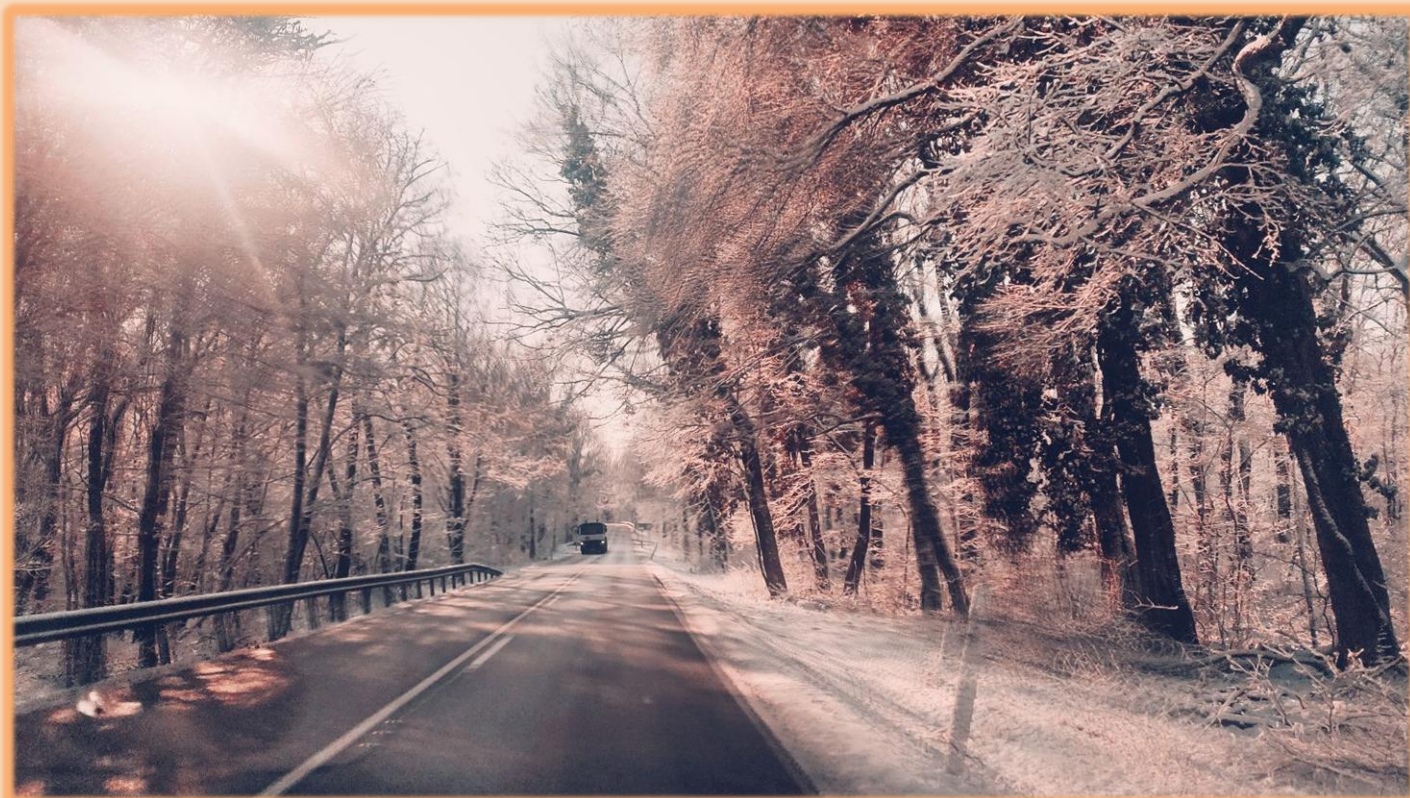
Tűzijáték sora robban,
Koppan az asztalon a pohár,
Arra vár az összes ember,
Menjen el az előző év.

Megtörténik a pillanat,
Villannak a színes szikrák,
Kiált fel az összes lakos,
Hangos zajt keltve a házban.

- Boldog új évet kívánok!
Kiáltok fel én is persze,
Nesze, itt egy pezsgőspohár,
Gyerünk komám, ünnepeljünk!

Fejes Csenge: Téli gyászjelentés

Fehér pelyhek, fekete koporsók,
Tompá léptek a tömött folyosón,
Fáradt szemek a sorban végig,
Beköszöntött a tél, az ajtó nyílik

MEGÉLHETŐ MESÉK

Novák Norton: Ha én tacszó lennék, és leesne a hó

Tudom, hogy furcsa ez cím, de a tacsókóknak tényleg elsüllyednek a hóban. Mármint, olyan kicsi lábunk van, hogy a hó magasabb nálunk. Na lássuk egy napomat inkább:

Ma reggel is a szokásos módon felkeltem a fekhelyemről, és kinéztem az ablakon. Bár ez lehetetlennek tűnik, de az ablak a földtől a mennyezetig ér. Így kiláttam. Döbbenetemre fehér volt a táj, és pár macskaszőrű lábnyom éktelenkedett a fehér valamilyen. Egyből ugatni kezdtem, bár a hangom elveszett a zsidvágásban. Mégpedig azért, mert Novákék két gyereke zsidvongott mellettem: leesett a hó! Leesett a hó! Leesett a hó!

Rájöttem, hogy már láttam ilyet egy évvel ezelőtt. Akkor is fehér volt az udvarunk. Viszont akkor nem voltak a hóban lábnyomok. Nyílt az ajtó, és gazdám hangja hallatszott: Mehetsz! Én pedig, mint egy nyíl röptem kifelé a „vadonba”, ami a kertünk volt. Novák anyuka figyelmeztette a gyerekeket, hogy vigyázzanak a befagyott medencével, nehogy beszakadjon alattuk a jég. Én úgy gondoltam, rám nem vonatkozik ez a figyelmeztetés, de nem akartam ellentmondani, mert még a végén mirelit tacszó lesz belőlem. Ezért inkább elkezdtem kergetni a gyerekeket. Na jó, nem hazudok inkább. A gyerekek kergettek engem. Általában nem szoktak elkapni engem, de most valami megváltozott. Nem láttam ki a hóból! Csak egy picit... Még elbújni se tudtam, mert nyomot hagytam magam után. Rév álom ez a tél. Ez így folytatódott sokáig, amikor kimerülten lerogytam a hóba. Szerencsére puhára estem, bár nagyon hideg volt.

Ekkor viszont rémisztő nyávogást hallottam. A fáradtságom egyszeriben elillant. Felpattantam, és eszeveszett ugatással a macska után iramodtam. Az én szemszögemből száguldottunk, de szerintem, aki kívülről nézett minket, csak annyit látott, hogy egy tacszó és egy macska a hóban kalimpálnak. Kiverekedtük magunkat a hóból, a macska futott, én üldöztem. De tacszóbalszerencsémre az almafa úgy gondolta, hogy ideje megadnia magát egy kis szélöketnek, hogy havat pottyantson a fejemre. Ám ebből is kikecmeregtem, és tovább iramodtam! Azonban a szerencsétlenség tovább üldözött: mély hóba érkeztem. Ami azt jelentette, hogy nem tudtam mozogni. Hiába kalimpáltam apró lábaimmal, nem haladtam előre. Csak hátra. Mire végre kijutottam a fogságból, arra már sajnos a macska le hagyott. De ha ez nem lett volna elég, beleütöttem a gyerekek jégfalába. Igaz, hogy az embereknek ez csak térdig ért, de a tacszóknak ez olyan, mint az embereknek a Mount Everest. Mivel hátrafelé nem mehettem, a mély hó miatt, így csak egy út maradt. A medence. Beleugrottam, szerencse, hogy éjszaka hideg volt, mert kemény jég volt a felszínen. Sajnos kicsit megütöttem a hátsómat, de örültem, hogy nem lettem egy jégbe fagyott fosszília. Ekkor hallottam meg gazdám (azaz a Mindenható) kiáltását: Gyere! Mentem is én, de ráeszméltem, hogy csúszik a jééééééé! Egyből elestem. Nekem örökkévalóságnak tűnt mire odaértek, és kiszabadítottak a mini Antarktiszról.

Felnyaláboltak, apró tacszótestem remegett, mint a kocsonya. Bevittek a házba, és a melegség átjárta minden porcikámat. Mivel már esteledett, gyorsan bemásztam a fekhelyemre, és álomba szenderültem. Álomban hosszú agárlábaimon elkaptam a macskát.

VÉGTELEN VERSEK

Pintér Illangó: Megkondul a harang

M Megkondul a harang.
E Ez lenne a hangja:
G gesztenye koporsó
É éhes porcsoporttól
R reszketeg vallása.
K Kezemen a vállam,
E eszemen az Állat,
Z zúg a fejem fájva
E egyedül a templom
T tornyán állva. Feldob
T tomboló szél gyorsan,
O ordítva csak forgat,
T titkon letesz csúcsra.
T Télen-nyáron búsan,
H hintve ülök magasan.
O Orvtalan zúg harang:
N nézd: ha csendben, halkan
Á ártva temetőre
B bólintana: „Jöjj, te!”
A Azonnal ugranék,
V visítva utamért.
É Égnék gyászolók közt
G guggolva a gróf-kört,
R ripityára törve
E emésztő búsöngem.
V Vigyorogva nézni,
A ahogyan csak cséplik,
L lihegve temetik,
A a koporsóm fedik.
H Hisz döglött, az vagyok.
Á Állok, megnyitom a
R rigófüttyű csapot...
A Attól még az: halott.
E Emberek! Őljetek!
GY Gyógymódom ez! Ez lesz!
L Lihegek. Borzasztó
É élnem az akasztón,
L lent, templom tetején.
E Enni a feketén
K kiáltó nagy Hívást.
L Léptem lassan zihál,
E egyre hallja, hallja...

B Borzasztó hír-harang,
B biztosan: az Isten
E edz tiszteletére!
N Nem akarom, nem kell!
Ő Őt akarom, felkel...
F Feketén áll neve,
É élesen meredve.
NY Nyelek, nyelek. Ennek
NY nyomorult ellenére
E engem ő érdekel!
L Lábam, a két kezem
SZ sziszegve elúszik.
E Elevenen kúszik
L lidérce, fájó, holt
V viaszban, fel, forrón.
E Eressz! Szabadulni
A akarok! Tanulni
Z zengő zokogással
E elnevetni számmal!
G Gigantikus elme,
E eszelős lehelet.
T Teljesülnie csak
U uborkában elhalt
G gilisztának lehet.
O Óbégatok, szenvedek,
R reszketek, templomon!
V Vágyok, unatkozok.
A Akarok. Nagyobbat,
A alacsonyabbnál s jobbat.
F Figyelve osonok
Ö örvényben, oszlopon.
L Le. Fel. A templomon.
D Délben be, az ajtókon.
R Reggelig fagyott pont.
E Ekkor megébredés:
V vonakodva lennék.
A Aztán döntök végre:
GY gyorsan veszek mézet
É és kökényt zsebembe.
G Gólya reppen szembe.
R Róka, elég! Enyém
E ezentúl az Egész!

H Harang méltón kondul,
A ahogy kettyen, fordul
B bíborszín mutató.
O Ovális ég alól
Z zendülő kürtökkel,
I illatozó hővel,
K kiáltó fényvel,
D dől süvöltő széllel.
E Emlék nélkül zuhan
A a fal, majd zuhatag
K kezd csobogni s vize,
E esdeklőn visz íves,
R ragyogó táncsal
E emelve és szállva.
SZ Szózat szól a mennyből:
T tisztán csengő csengő.
F Fényes szó, reszketeg,
E emelne felfele.
L Lehelettől ébred,
E engesztelő Vére
M menedékként von be.
E Egy szeretet-tó ez.
L Liszt kukacok rágnak,
I izgatottan várnak
A az összes részeim.
L Legbelül elkezdik,
É égve térek vissza.
T Titkunkat megissza
B bővülő világunk,
E Erős, nagy királyunk,
A aki visszaküldött
Z zenébe ültető
Ö örömtestbe zártan,
R reménnyel telt szájjal,
Ö öröklét halálba
K kegyelmezett bálba
B beléhintve engem.
E Egek Ura! Zengem.

Megérkezett otthonába végre-valahára.

Egy lélek libben.

Ő fényel szelve az eget, ugorva a földre vagy égre,
habozik.

De a kereszt felemeli a létbe, az örökbe.

Patay-Hortváth Márton: Hekker Sándor (ad notam Esik eső szép csendesesen csepereg)

Van térerő szép csendesesen sugároz
Hekker Sándor lakásában májnkraftoz#39;
Ípé-címét megtudta az eFBíÁj
Háza előtt hat-nyolc autó előáll.

A nagy hekker az ablakon kinézett
Nicsak jönnek a sznájperes vitézek
Hekker Sándor nem vette ezt tréfára
Beugrott az elektromos ladába

Lada, lada, lada vinné messzire,
Ha a ladának volna sebessége.
Mivel nincsen, elkapták a grabancát
Meg is kapták Hekker Sándor bosszúját

Az eFBíÁj rendszerét jól feltörte
Drónjaikat a tengerbe vezette
Bíró uram, üzeni az eFBíÁj,
Ilyen bunkót ne engedjen szabadláb'

Bevitték a bíróságra tárgyalni
Vajon mitől ment el akkor a wifi
Bánja kánya, megkapja a magáét,
Életfogytiglant kapott a csínjárt

Hekker Sanyi elküldte azt ímében
Két robotját fejlesszék a nevében
Iskolának, egyetemnek ne adják
Azok is a hekkerséget tanulják.

- Főnök, ezek mindjárt hekkerek lesznek!
- Akkor reszkessen az egész internet!
Meglomagolják a bináris kódokat,
Kifagyasztják vele a honlapokat.

Hekker Sándor amnesztiát ha kapna
Szerintem etikus hekkerré válna
Kattintaná a daliás egerét
Szétrugná a rendszergazdák fenekét!

Darvai Daniella: Tél

Oh de hideg van
Bárcsak már nyár lenne,
De legalább télen örülünk a karácsonynak
Jézus mindenkinek hoz ajándékot ezt mind jól tudjuk.
Én Lili nem szeretem a telet, de sokan mások igen
A hidegben talán egyedül azt lehet imádni, hogy havazik.
Na meg persze a mikulást is , őt is lehet

A tél sok mindenben segít nekünk
nem csak arról szól, hogy hideg van ,
hanem sok másról is
A telet segíti ,hogy köd van
s ezt sokan nem szeretik

HITELES HIRDETÉSEK

Mesék, novellák és regényrészletek illusztrálására keresünk gyerekek és ifjú rajzolókat.

Díjazásként a nyomtatottan megjelenő
könyvből egy ingyen példány jár majd.

Elérhetőség: szepegb@gmail.com, 707290775

Pintér család

A Kis Alkotók Köre a 2025-2026-ös évre az alábbi irodalmi pályázatot hirdeti meg gyermekek és fiatalok számára:

A pályázat célja: gyermekeket és fiatalokat sarkalni
képzelőtehetségük és íráskészségük
kibontakoztatására prózai és költői művek
létrehozásával.

Szóval *kedves Gyerekek, Ifjú Költők és Írók!* Várjuk,
hogy a szunnyadó magok kihajtsanak, a fiatal
tehetségek egymásra találjanak és egy alkotói csapat
alakuljon ki.

A pályázat magyar nyelvű.

**Nevezők köre (ÚJDONSÁG! ifjúsági tagozattal
bővítve):** óvodástól 23 éves korig. Óvodásoktól *szó
szerint lejegyzett* műveket várunk, amik tükrözik az
eredeti gyermeki beszéd szóhasználatát és
gondolatfűzését. Iskolás nevezők esetén megengedett
és javasolt a helyesírás és formázás átellenőrzése
szülő/bizalmas által.

Kategóriák: vers, novella-történet, mese, (kis)regény,
elbeszélő költemény, színmű és társ kategóriaként
rajz-festmény. Egy pályázó nemcsak egy, hanem
mindegyik kategóriában nevezhet. A pályázás
feltétele az adott kategória feladatainak teljesítése,
melyek az alábbiakban kerülnek kiírásra.

A pályázás feltételei kategóriánként:

1. VERS:

- óvodások-alsósok: minimum 3, maximum 5 db
szabadon választott vers és 1-2 olyan vers, aminek a
témája egy érzelmet dolgoz fel (pl.: öröm, bánat).

A művek terjedelme egyenként érje el a 6 verssort és
ne haladja meg a 70-et.

- felsősök, középiskolások, ifjúság: minimum 2,
maximum 4 db szabadon választott vers, 1-2 átírat a
forrás (szerző-cím) megjelölésével, 1-2 olyan
költemény, amely egy érzelmet dolgoz fel (pl.: öröm,
bánat) és 1-2 felező nyolcas

A művek terjedelme egyenként érje el a 8 verssort és
ne haladja meg a 70-et.

2. NOVELLA-ELBESZÉLÉS:

minimum 1, maximum 3 db szabadon választott írás,
1-2, aminek a címe Szív, 1-2, ami egy emberi
kapcsolatot jár körbe (pl.: barátság, család)

A művek terjedelme egyenként minimum 400,
maximum 3500 szó lehet.

3. MESE:

minimum 1, maximum 3 db szabadon választott mese,
1-2, ami tündérekéről/manókról szól, 1-2, ami
állatokról/gépekről

A mesék terjedelme egyenként minimum 400,
maximum 3500 szó lehet.

4. (KIS)REGÉNY:

szabadon választott témájú regény. Nagyon
erőszakos, horror és kiemelten erotikus történetek
nem nevezhetnek. A regények összerjedelme
minimum 6000, maximum 60 ezer szó. Pályázónként
1 vagy 2 db nyújtható be.

5. ELBESZÉLŐ KÖLTEMÉNY:

szabadon választott témájú és formájú minimum 500, maximum 3000 soros alkotással lehet pályázni. Nagyon erőszakos, horror és kiemelten erotikus történetek nem nevezhetnek. Pályázónként 1 vagy 2 db nyújtható be.

6. SZÍNEMŰ:

szabadon választott témájú színdarab minimum 4000, maximum 25000 szóban. Nagyon erőszakos, horror és kiemelten erotikus történetek nem nevezhetnek. Pályázónként 1 vagy 2 darab nyújtható be.

7. SZABADKÉZI RAJZ VAGY FESTMÉNY SAJÁT MŰVEK ILLUSZTRÁLÁSÁRA:

vers, mese, novella esetében művenként 1, regénynél, elbeszélő költeménynél, színdarabnál fejezetenként/ énekenként/ felvonásonként 1 + 1 borítókép. A rajzokat külön szakmai zsűri fogja elbírálni. A hosszabb művekhez borítóképként szerkesztett grafika, fénykép vagy AI-kép is benyújtható, de ezek nem kerülnek értékelésre.

Formai követelmények: Times New Roman betűtípus 12-es betűmérettel, szimpla sorközzel balra zártan, word vagy odt fájlként. Illusztrációk képformátumban mellékletként.

A pályázat jeligés! A műveken csak a jelige-írói álnév szerepeljen! A több kategóriában nevezőket

kérjük, hogy válasszanak kategóriánként más jeligét és kategóriánként külön emailben küldjék el a pályázati anyagukat! Az emailben kérjük a nevező

többi adatát (név, életkor, évfolyam, elérhetőség, kategória) megadni, illetve egy nyilatkozatot arra vonatkozóan, hogy a pályázó szeretne-e antológiában megjelenni, gondviselői ehhez hozzájárulnak-e, kér-e és hány db-ot nyomtatott antológiából. E-könyv antológia ingyenesen készül, ha lesz rá igény, nyomtatott kötet is. Ennek terjedelme és pontos ára a pályaművek mennyiségétől fog függeni, hozzávetőlegesen 300-900 oldal és 2500-5000 Ft/db közt várható, amennyiben lesz rá igény. Nem kötelező antológiában sem szerepelni, sem nyomtatottat rendelni, ez csak választható lehetőség. Aki szeretne szerepelni az antológiában és ott bemutatkozni, attól kérünk egy rövid bemutatkozó szöveget és fényképet is csatolni.

Leadási határidő: 2026. január 5. éjfélig a szepegb@gmail.com címre 2025. szeptember 1-étől. Hosszabb művek (pl.: regény) egyben vagy részlettel 2025. augusztus 15. és október 15. közt leadhatóak előolvasásra és tanácsolásra.

Zsűri: minimum 5 fős szakmai bírógárda

Díjazás: oklevél és könyvjutalom a helyezetteknek, mindenkinek részvételi lehetőség az eredményhirdetésen és alkotónapon, megjelenési lehetőség a pályázati anyagból készülő kötetben.

Eredményhirdetés 2026. május-júniusban várható Vácegresen.

Írjatok, alkossatok! Vigyázzatok, a piciny lángocskákat el ne fújja a szél, hogy felnövekedvén bearanyozhassák az egész világot!

Kiíró: Pintér család, Vácegres, 707290775, szepegb@gmail.com, Kis Alkotók Köre

